

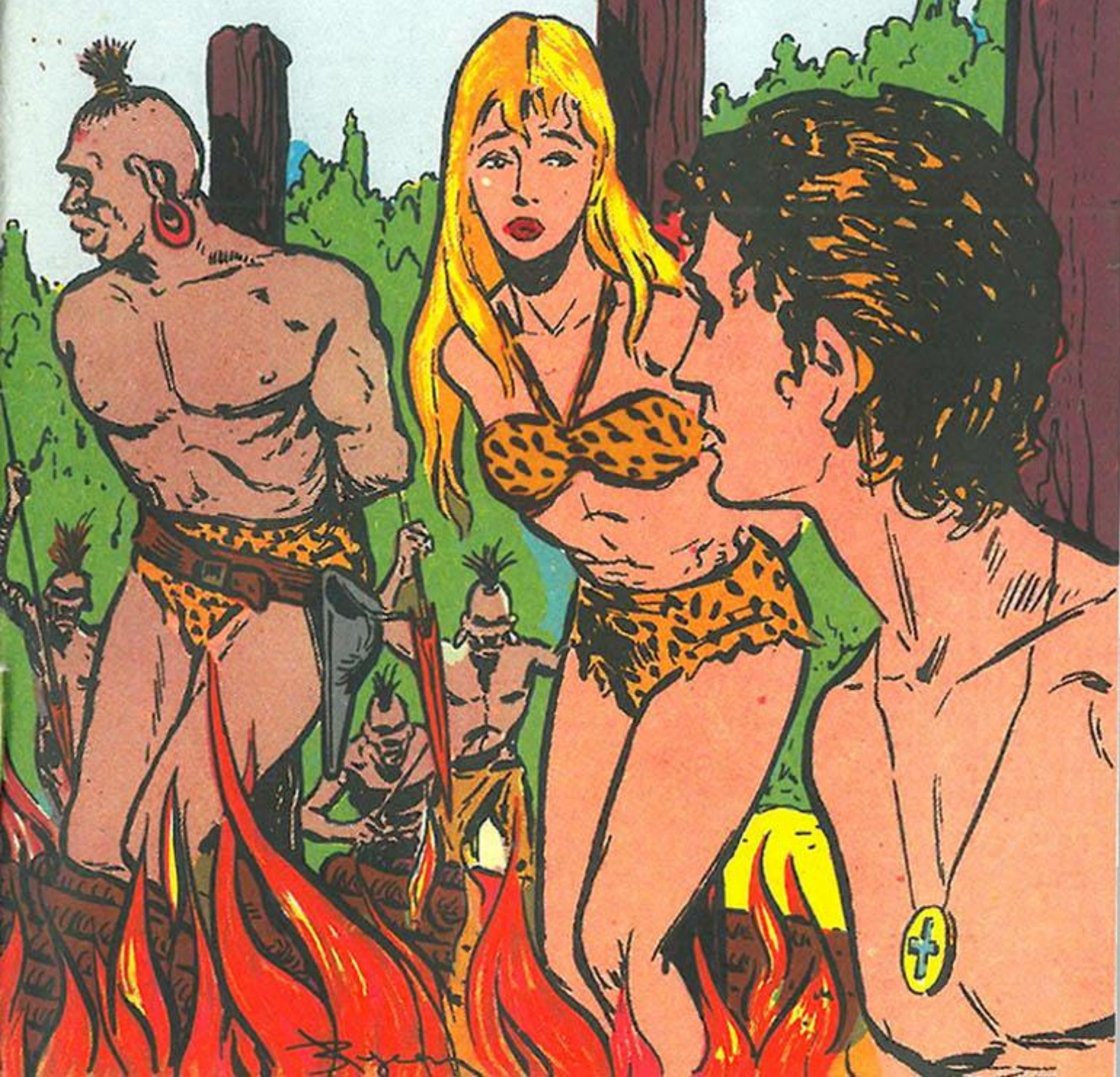
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

5

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΚΟΡΑΓΚΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ κι' ο Μπουτάτα γυρίζοντας στη σπηλιά τους παραξενεύονται που τή βλέπουν σκοτεινή. Μὰ καθώς κάνουν ανήσυχοι νὰ μπουύν μέσα, κάτι φοβερὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται. Πολλὰ ἀνθρώπινα χέρια πέφτουν ἐπάνω τους στὸ σκοτάδι τοὺς ρίχνουν κάτω καὶ τοὺς δένουν χειροπόδαρα μὲ χοντρά χορτόσχοινα. Ταυτόχρονα μιὰ βαρεὶά κι' ἄγρια φωνὴ ἀκούγεται νὰ τοὺς λήη:

— Καλῶς ὠρίσατε κι' ἐσεῖς... Αὐριο σὰς περιμένει

ὅλους ὁ χορὸς τῆς Φωτιάς(*).

Σὲ λίγο ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θεοσκότεινης σπηλιάς, ἀκούγονται τὰ γαυγίσματα τῆς μικροσκοπικῆς μαύρης σκυλίτσας Φίφης, κι' ἡ φοβισμένη φωνὴ τῆς Ζολάν:

— Σῶσε με, Ταμπόρ!...

Οἱ κακοὶ ἀράπηδες μοῦ ἔχουν δέσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου!...

Ὁ Μπουτάτα τῆς ἀποκρίνεται:

— Ἄν θέλῃς νὰ σὲ σώσουμε, ἔλα πρῶτα νὰ μᾶς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 4, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Μαῦρο Διαμάντι».

λύσης! Μπά, σὲ καλόοο σου!

Ὁ Ταμπὸρ δειμένος καθὼς βρίσκεται κάτω, ρωτάει τὴν ἀγαπημένην συντρόφισσά του:

— Εἶναι πολλοὶ Καννίβαλοι μέσα στὴ σπηλιά μας, Ζολάν;

— Ἀμέτοητοι, Ταμπόρ... ἔχουν τραβηχτῆ στὸ βάθος καὶ κοιμούνται. Μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα μένουν ξάγρυπνοι οἱ φρουροὶ κι' ὁ κακὸς ἀρχηγὸς τους.

— Ποιά φυλὴ εἶναι; Μήπως ἄκουσες;

— Ναί... Εἶναι ἄγριοι ἀνθρωποφάγοι τῆς φυλῆς τῶν Χαργούν. Ἀρχηγὸς τους εἶναι ὁ προμερὸς Κοράγκα, ὁ ἄρχοντας τῆς φωτιάς!... Τὸ πρωῒ θὰ μᾶς θυσιάσῃ καὶ τοὺς τρεῖς στὸν πύρινο θεό του!... Θὰ μᾶς κάψῃ ζωντανούς. Ταμπόρ!...

Ὁ Μπουτάτα χασμουριέται νυσταγμένα:

— Δὲν βαριέσαι... Περαστικὰ νᾶναι, κι' ὅλα διορθώνονται... Ἄς κοιμηθοῦμε τώρα... Μπά, σὲ καλόοο σας!

* * *

Τὸ πρωῒ ὁ οὐρανὸς τῆς ζούγκλας εἶναι συννεφιασμένος. Μὰ πρὶν ὁ ἥλιος ξεπηδήσῃ ἀπὸ τὸ μακρυνὸ γαλάζιο βουνό, ὁ φοβερὸς φύλαρχος Κοράγκα ξυπνάει μ' ἄγριες κραυγὲς τοὺς ἀνθρωποφάγους του:

— Ἐξω ὅλοι γιὰ τὸ χορὸ τῆς φωτιάς... Πάρτε μαζὶ σας τοὺς δυὸ λευκοὺς καὶ τὸν ἀράπη ποὺ θὰ θυσιάσου

με!... Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ζωντανὸς κανένας ἀπ' αὐτούς!... Ἄν πιάσω καὶ τὴν κόρη μου, θὰ πὴν κάψω κι' αὐτὴ ζωντανή!...

Σὲ λίγο οἱ ἄγριοι ξεκινοῦν κι' ὁ Κοράγκα τοὺς ὀδηγεῖ σ' ἓνα εὐρύχωρο ξέφωτο ποὺ βρίσκεται στὶς ὄχθες κάποιου ποταμοῦ.

— Κόψτε ἀμέσως ξύλα, τοὺς διατάζει, καὶ στοιβάχτε τα σ' ἓνα μεγάλο σωρὸ μὲ τρεῖς ὀρθοὺς πασσάλους στὴν κορφή του. Πάνω σ' αὐτοὺς νὰ δέσετε τὰ τρία θύματα!

Δὲν περνάει οὔτε μιὰ ὥρα κι' ἓνας τεοάστιος σωρὸς ἀπὸ χοντρά ξύλα ὑψώνεται στὴ μέση τοῦ ξέφωτου, μὲ τοὺς τρεῖς ὀρθοὺς πασσάλους. Στὸν μεσαῖον ἀπ' αὐτοὺς δένουν τὴν ὀμορφὴ ξανθεῖα Ζολάν. Δεξιὰ κι' ἀριστερά της, τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν Μπουτάτα.

— Καὶ τώρα βάλτε φωτιά στὰ ξύλα, ξαναφωνάζει ὁ ἄγριος φύλαρχος.

Κι' ἐνῶ οἱ πρῶτοι καπνοὶ καὶ φλόγες ξεπετάγονται ἀπὸ χαμηλά, ὁ φοβερὸς Κοράγκα ξεφωνίζει πάλι:

— Ὁ χορὸς τῆς φωτιάς ἀρχίζει!... Ὅποιος χορέψῃ καλύτερα θὰ φάῃ μονάχος του τὸ ψημένο λευκὸ κορίτσι.

Οἱ Καννίβαλοι ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ χορεύουν ἑξαλλά γύρω στὶς φλόγες ποὺ σὲ λίγο θ' ἀγκαλιάσουν τὰ τρία δυστυχημένα θύματα!... Κάνουν ἄγριες ἐπιθετικὲς κινήσεις μὲ τὰ κοντάρια καὶ πη-

δοῦν σὰν βρυκόλακες!

Ἡ Φίφη, ἡ μικροσκοπικὴ μαύρη καὶ τετραπέρατη σκυλίτσα τῆς Ζολάν, βλέποντας τὴν κυρά της νὰ κινδυνεύη, χύνεται γαυγίζοντας πάνω στὴ φωτιά καὶ προσπαθεῖ νὰ δαγκάσῃ τὶς φλόγες της.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας βγάζει σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ κι' ὁ ἀπρόμητος Ταμπὸρ ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Ζολάν!... Μέχρι πού νὰ μᾶς φτάσουν οἱ φλόγες πολλὰ μποροῦν νὰ συμβοῦνε... Ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας δὲν θὰ εὐλογήσῃ ποτὲ τὸν ἄδικο χαμό μας.

Ὁ Μπουτάπα ἄμως, ὅσο βλέπει τὶς φλόγες νὰ ἀνεβαίνουν καὶ νὰ τὸν πλησιάζουν τόσο ξεφωνίζει μὲ μεγαλύτερο σπαραγμὸ κι' ἀπόγνωσι στοὺς καννίβαλους πού χορεύουν γύρω του:

— Λυπηθῆτε με, ἀφέντες χορευταράδες!... Θὰ τσουρουφλιστῇ τὸ τσουλουφάκι μου!...

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΖΑΧΑΛ

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα δυὸ —τρεῖς μέρες ἀπίσω στὴν ἱστορία μας κι' ἄς βρεθοῦμε γιὰ λίγο στὴν περιοχὴ πού ζοῦν οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ἀνθρωποφάγοι μὲ βασιλιά τους τὸν ἀπαίσιον Κοράγκα.

Εἶναι νύχτα. Τὸ μεγάλο χορταρένιο παλάτι τοῦ βασιλιά τῶν καννίβαλων εἶναι

φωταγωγημένο μ' ἀναμμένα δαδιά πού τὸ γεμίζουν μαύρους καπνοὺς. Ὁ Κοράγκα πρόκειται νὰ παντρεύῃ ἀπόψε τὴν ὁμορφὴ κόρη του Ζαχάλ μὲ τὸν πλούσιον ἀρχηγὸ κάποιας γειτονικῆς φυλῆς.

Ἡ νύφη εἶναι στολισμένη μ' ἓνα διάδημα ἀπὸ τρίχες ἀγριαγούρουνο στὸ κεφάλι μ' ἓνα κολλιὲ ἀπὸ δόντια τίγρης στὸ λαιμὸ καὶ μὲ βραχιόλια στὰ χέρια ἀπὸ βαλσαμωμένα φαρμακερὰ φιδάκια. Ὅμως ἀπ' τὰ ὁμορφα βουρκωμένα μάτια της κατακυλάνε κάθε τόσο, σὰν θαιμπὰ μαργαριτάρια, τὰ δάκρυα τῆς πονεμένης της καρδιάς.

Τέλος, ὅταν ὁ γαμπρὸς —κατὰ τὸ ἔθιμο—προσφέρει στὴ νύφη μέλι καὶ γάλα σ' ἓνα διαμαντοστολισμένο καύκαλο νεκροκεφαλῆς, γίνεται κάτι ἀναπάντεχο καὶ φοβερό: Ἡ Ζαχάλ πετιέται ἀπότομα ὀρθή, ἀρπάζει μὲ μιὰ ἄγρια κίνησι στὰ χέρια της τὸ καύκαλο καὶ τὸ πετάει στὰ μοῦτρα τοῦ γαμπροῦ, φωνάζοντάς του:

— Χὰ ραζὰ ντουρούν!

Ποῦ στὴ διάλεκτο τῶν καννίβαλων θὰ πῇ: Δὲν σέ θέλω!

Ἡ προσβολὴ εἶναι θανάσιμη καὶ μονάχα μὲ αἷμα μπορεῖ νὰ ξεπλυθῇ. Ὁ γαμπρὸς τραβάει ἀμέσως τὸ μαχαίρι του καὶ κάνει νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά της. Δὲν προφταίνει ὅμως, γιὰτὶ τὸ στιβαρὸ χέρι τοῦ πατέρα της Κοράγκα τὸν συγκρατεῖ.

— Μὴ βιάζεσαι, γαιμπρέ μου!... Ἐγὼ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τὴ σφάξω γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ σοῦκανε... Θέλω μόνο νὰ τὴ ρωτήσω πρῶτα κάτι.

Καὶ γυρίζει ἀμέσως στὴν κόρη του:

— Γιατί Ζαχάλ δὲν θέλεις νὰ παντρευτῆς τὸν ἄντρα ποὺ διάλεξα γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σου;

Ἡ ὁμορφὴ κόρη ἀποκρίνεται περήφανα:

— Γιατί δὲν τὸν ἀγαπῶ! Θέλω νὰ παντρευτῶ τὸν Ταμπόρ, τὸ ἀπρόμητο λευκὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας!

Τὰ μάτια τοῦ Κοράγκα πετοῦν ἀστραπὲς ὀργῆς καὶ τὰ

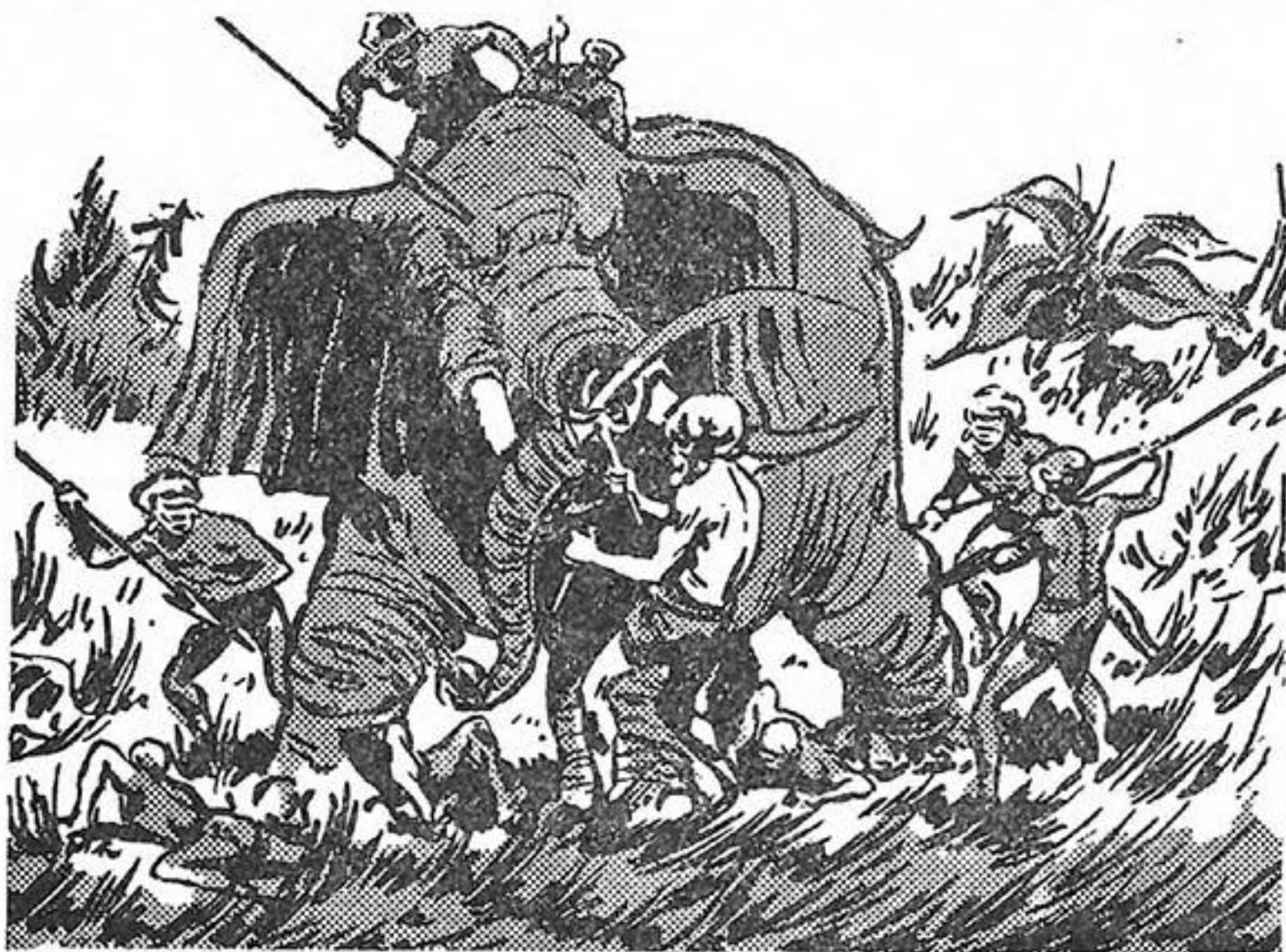
χείλη του ἀφροὺς λύσσας. Μουγγρίζει σὰν πληγωμένο θηρίο:

— Ἐσύ;! Ἐσύ ἡ κόρη μου θὰ παντρευτῆς ἓνα συχαμένο λευκὸ; Θὰ σφάξω καὶ σένα κι' ἐκεῖνον!...

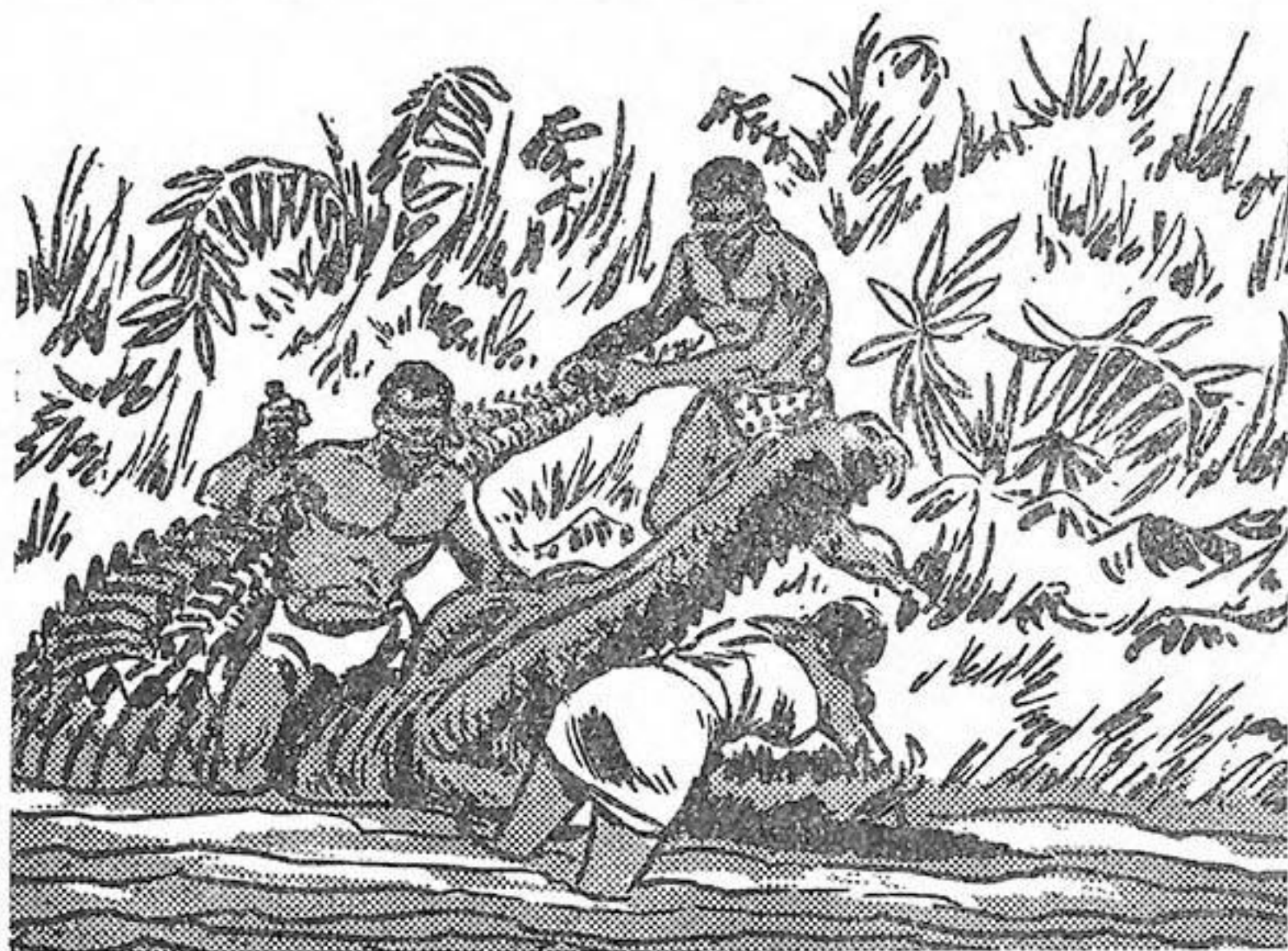
Καὶ τραβώντας μὲ βιάσι τὸ μαχαίρι του χύνεται νὰ τὴν σπαράξῃ. Ὅμως ἡ ὁμορφὴ μαύρη Ζαχάλ εἶναι ἀφάνταστα σβέλτη. Μ' ἓνα γρήγορο πήδημα βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ χορταρένιο παλάτι καὶ τὸ βάζει σὰν ἐλάφι στὰ πόδια, φωνάζοντας:

— Μποῦχ καὶ Ντάρ!... Ἐλάτε μαζί μου... Ἐλάτε μαζί μου!...

Ὁ Μποῦχ κι' ὁ Ντάρ εἰ-

Οἱ Καννίβαλοι τοῦ Κοράγκα χτυποῦν ἀλύπητα τὸν ἐλέφαντα.

‘Ο Μπούχ κι’ ὁ Ντάρ κάνουν ὅ,τι μπορούν γιὰ νὰ σώσουν τὴν ὁμορφὴ Ζαχάλ.

ναι δυὸ γιγαντόσωμοι μαῦροι, οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄντρες τῆς φυλῆς τῶν Χαργούν. Ἀκούνε τὸ κάλεσμα τῆς Ζαχάλ καὶ τρέχουν πρόθυμα ἔοπίσω της...

Ἔτσι ὁ πρωτόγονος αὐτὸς γάμος διαλύεται. Ὁ γαμπρὸς παίρνει θυμωμένος τοὺς ἀνθρώπους του καὶ φεύγει. Ὁ Κοράγκα διαλέγει τοὺς πιὸ γεροὺς ἄντρες τῆς φυλῆς του καὶ τοὺς διατάζει μανιασμένος:

—Ἐμπρός!... Πάμε στὴ σπηλιὰ τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ. Αὐριο τὸ πρωῒ θὰ θυσιάσουμε στὸ θεὸ τῆς φωτιᾶς κι’ αὐτὸν καὶ τοὺς συνπρόφους

του!...

Ἡ ὁρδὴ τῶν καινίβαλων ξεκινάει ἀμέσως καὶ ὕστερ’ ἀπὸ δυὸ—τρεῖς ὥρες φθάνει στὴ σπηλιὰ. Μονάχα ἡ Ζολὰν ὅμως βρίσκεται ἐκεῖ κι’ ὁ Κοράγκα διατάζει νὰ τὴ δέσουν χειροπόδαρα. Ὑστερα, βάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πλαγιάσουν στὸ βάθος, κι’ αὐτὸς μὲ μερικοὺς ἀπ’ τοὺς πιὸ χειροδύναμους κρύβονται στ’ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ἀφοῦ πρῶτα σβήνουν τὸ λυχνάρι γιὰ νὰ μὴ διακρίνονται. Ἔτσι, ὅταν σὲ λίγο φθάνουν ὁ Ταιμπὸρ κι’ ὁ Μπουτάτα, χύνονται πάνω τους, τοὺς ρίχνουν κάτω καὶ τοὺς

δένουν χέρια καὶ ποδάρια... Καὶ τὸ συννεφιασμένο πρωῒ — ὅπως εἶδαμε — τοὺς φέρνουν στὸ ξέφωτο κι' ἀνάβουν τὴ μεγάλη φωτιά νὰ τοὺς κάψουν...

ΒΡΟΧΗ, ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ, ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ξαναγυρίσουμε σ' αὐτὸ τὸ ξέφωτο, ὅπου οἱ κανιβαλοὶ χορεύουν κι' ἀλαλάζουν ἄγρια γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά πού οἱ φλόγες τῆς ἔχουν ἀρχίσει νὰ γλείφουν τὰ πόδια τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῶν δύο συντρόφων του.

Ἡ ἄμοιρη Ζολάν,, βλέποντας μὲ ἀπόγνωσι πὼς δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας, φωνάζει στὴ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα τῆς δείχνοντάς τῆς μὲ τὰ μάτια τοὺς τρομακτικοὺς ἀνθρωποφάγους πού χορεύουν γύρω τους:

— Ἐπάνω τους, Φίφη!... Φάτους, Φιφίκα μου!

Ὁ κουτὸς Μπουτάτα τὴν ἀκούει καὶ δεμένος στὸν πάσσαλο καθὼς βρίσκεται, μур μουρίζει:

— Μὴ τοὺς τρῶς, Φίφη μου! Θὰ βαρυστομαχιάσης!

Οἱ φλόγες ὅμως καίνε τώρα τὰ ποδάρια τῶν τριῶν συντρόφων, πού ὅλοι μαζί ἀρχίζουν νὰ μουγγρίζουν πονεμένα καὶ νὰ ξεφωνίζουν σπαρακτικά... Σὲ λίγες στιγμές, θὰ παραδώσουν τὶς ψυχές τους στὸ Θεὸ τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ χοντρές

πυκνὲς ψυχάλες ἀρχίζουν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν συννεφιασμένο οὐρανό. Οἱ φλόγες ὑποχωροῦν σιγά—σιγά, μὰ πρὶν προλάβουν νὰ σβήσουν, ἡ ἀδύναμη αὐτὴ βροχούλα σταματάει ἀπτότομα ὅπως ἄρχισε. Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Ζολάν πού εἶχαν ἐλπίσει, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἔσβηναν τὴ φωτιά γιὰ νὰ τοὺς σώσουν, ἀπογοητεύονται τώρα. Ὁ Μπουτάτα ὅμως εἶναι εὐχαριστημένος:

— Καλὰ πού σταμάτησε ἡ βροχή, ἀφέντες Παιδιά! Θὰ γινόμαστε μούσκεμα!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ταμπὸρ κάτι βλέπει καὶ βγάζει μιὰ παράξενη δυνατὴ κραυγὴ προσκλήσεως. Καὶ σὲ λίγο ἓνα τεράστιος ἐλέφαντας πλησιάζει τρέχοντας στὸ ξέφωτο. Βλέπει τὶς φλόγες τῆς φωτιάς, πού, ξαναφουντώνοντας μετὰ τὸ καλμάρισμα τῆς βροχῆς, ἀπειλοῦν τὸν ἀγαπημένο του λευκό, καὶ κάνει κάτι ἀπίστευτο. Ἀρχίζει νὰ πηγαινοέρχεται στὸ ποτάμι καί, γεμίζοντας τὴν προβοσκίδα του νερό, νὰ τὸ ἐκσφενδονίζει σὰν πυροσβέστης πάνω στὶς φλόγες ποῦναι τώρα ἑτοιμὲς νὰ ξαναφτάσουν τοὺς τρεῖς συντρόφους. Καὶ δὲν ἀργεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ μισοσβήσει πάλι τὴ φωτιά...

Στὴν ἀρχή, οἱ ἄγριοι στέκουν ἀκίνητοι καὶ κυττάζουν χαμένα τὶς κινήσεις τοῦ θηρίου. Μὰ γρήγορα ὁ Κοράγκα τοὺς συνεφέρει, φωνάζον

τάς τους:

— Σκοτώστε τὸν ἐλέφαντα!... Εἶναι μεγάλη προσβολὴ γιὰ τὸ Θεὸ τῆς Φωτιᾶς νὰ σβήσῃ ἓνα θηρίο τὶς φλόγες τῆς θυσίας του! Ἄν δὲν σκοτώσετε ἀμέσως τὸν ἐλέφαντα, ὁ θεὸς θὰ θυμώσῃ καὶ θὰ ρίξῃ τὴ βροντερὴ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ σᾶς κάψῃ!

Οἱ καννίβαλοι ποὺ τρέμουν τοὺς κεραυνούς, χύνονται ὅλοι μαζί μὲ λύσσα πάνω στὸν ἐλέφαντα, χτυπώντας καὶ καρφώνοντας τὰ κοντάρια τους στὸ τεράστιο κορμί του. Ἄλλοι μὲ τὶς χαντζάρες τους πασχίζουν νὰ τοῦ κόψουν τὴ μακρὰ γερὴ προβοσκίδα του καὶ ζητᾶνε νὰ καρφώσουν τὰ κοντάρια τους στὶς κόγχες τῶν ματιῶν του. Ἄλλοι μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του, ποὺ τὸ δερμα εἶναι πιὸ μαλακό, καὶ τὸν χτυπᾶνε μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ἀλλὰ κι' ὁ ἐλέφαντας δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα... πόδια, ποὺ λένε. Ἄλλους ἀρπάζει μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ τοὺς τινάζει πάνω ἀπὸ τὶς κορφές τῶν δέντρων, ἢ στὰ ὀρμητικὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ποὺ βρίσκεται κοντά. Κι' ἄλλους ποδοπατάει καὶ σκοτώνει στριγγλίζοντας μὲ λύσσα.

Ὁ Ταμπόο κι' ἡ Ζολὰν φωνάζουν σὰν τρελλοὶ στὸν ἐλέφαντα δίνοντάς του κουράγιο ν' ἀτισταθῇ στὴν ἐπίθεσι τῶν καννιβαλων. Ἐνῶ ἡ Φίφη νομίζοντας πὼς καὶ τὸ θηρίο εἶναι ἐχθρὸς τους ἀρπάζει πηδώντας τὴ λεπτὴ οὐ

ρά του καὶ κρέμεται σὰν μαύρη φούντα ἀπ' αὐτήν.

Μόνον ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα καταφέρνει νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ φωνάζει στὸ μανιασμένο θηρίο:

— Κουράγιο, ἀφέντη ἐλέφαντα!... Σήκω στὰ πσινα σου ποδάρια καὶ τάραιξέ τους στὶς γροθιές!...

Ἀλλοίμονο ἅμως!... Ὁ ἐλέφαντας εἶναι ἓνας καὶ οἱ ἄγριοι ποὺ τὸν χτυπᾶνε πολλοί. Τὰ ἀμέτρητα κοντάρια ποὺ ἔχουν καρφωθῇ στὸ κορμί του τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ σὰν ἓνας τεράστιος σκαντζόχοιρος! Τὸ σῆμα του ποὺ τρέχει κάτω, ἔχει κάνει τὸ τρέχει κάτω ἔχει κάνει στὸ

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ἓνας γιναντόσωμος καὶ φοβερὸς σὲ δύναμι Καννίβαλος, μ' ἓνα πετυχημένον χτύπημα τοῦ τσεκουριοῦ του, κόβει πέρα γιὰ πέρα τὴν προβοσκίδα τοῦ παχύδερμου. Ἐνῶ δυὸ ἄλλοι, σκαρφαλωμένοι στὸ κεφάλι του καρφώνουν, σχεδὸν ταυτόχρονα, τὰ κοντάρια τους στὶς κόγχες τῶν μεγάλων ματιῶν του.

Τυφλωμένος τώρα καὶ ἀνάπηρος ὁ τεράστιος ἐλέφαντας στριγγλίζει μανιασμένα, στριφογυρίζοντας, ποδοπατώντας καὶ σκορπίζοντας τὸ θάνατο στοὺς ἄγριους μαύρους ἀντιπάλους του. Ὡσπου τέλος σκοντάφτει σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω. Ἔτσι οἱ Καννίβαλοι βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἀποτελειώσουν μὲ φο-

θερά καὶ μανιασμένα χτυπήματα τῶν κονταριῶν, τῶν μαχαριῶν καὶ τῶν τσεκουριῶν τους.

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο τῆς ζούγκλας δακρύζει γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου του ἐλέφαντα, ποὺ θυσιάστηκε γιὰ νὰ τοὺς σώσει. Ὁ Μπουτάτα ξεσπάει σὲ δυνατὸ καὶ ἄγαιμπο κλάμα.

— Ἀχ, ἀφέντη μακαρίτη μου!... Πῶς θὰ πᾶς τώρα στὸν Ἄδη χωρὶς προβοσκίδα; Θὰ σὲ περάσουνε γιὰ... γαϊδαρο!

Ὁ φύλαρχος Κοράγκα ἀφρίζει τώρα ἀπὸ τὸ κακό του καὶ διατάζει ὅσους ἀπὸ τοὺς μαύρους του ἔχουν ἀπομείνει

ζωντανοί:

— Ἀνάψτε πάλι γρήγορα τὴ φωτιά!... Ὁ Θεὸς περιμένει τὴ θυσία μας.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ μικρὸς Ταρζάν ἀπὸ τὸν πάσσαλο ποὺ βρίσκεται δεμένος, βγάζει μιὰ ἄλλη παράξενη κραυγή. Δὲν περνοῦν λίγα λεπτά, καὶ τὰ δυὸ ἀγαπημένα του λεοντάρια, ὁ Ζοχ καὶ ἡ Φὸν φτάνουν τρέχοντας στὸ ξέφωτο καί, βγάζοντας ἄγριους βρυχηθμούς, χύνονται πάνω στοὺς Καννίβαλους καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς σπαράζουν μὲ δόντια καὶ νύχια.

Ὁ Κοράγκα πηδάει πρῶτος πάνω στὸν τεράστιο σωρὸ τῶν ἀναμμένων ξύλων καὶ

Ἡ τρομακτικὴ γροθιά τοῦ Ταμπὸρ πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ κεφάλι τοῦ γιγαντόσωμου Μπούχ.

Ξαφνικά ένα μεγάλο μεταξωτό και γερό δίχτυ πέφτει πάνω απ' τους τρεις ανύποπτους συντρόφους.

φωνάζει στους άλλους:

— Έλάτε όλοι εδώ κοντά μου... Οί φλόγες που καίνε γύρω θα μᾶς προστατέψουν. Τα λεοντάρια φοβούνται τη φωτιά.

Έτσι και γίνεται. Σε λίγες στιγμές οί άνθρωποφάγοι βρίσκονται πάνω στα ξύλα και γύρω στους πασσάλους που είναι δεμένοι οί τρεις σύντροφοι. Και από τη σίγουρη αυτή θέσι πετάνε στα λεοντάρια τīs σαΐτες και τᾶ κοντάρια τους και τᾶ τραυματίζουν βαρειά. Τα δυο θηρία ἀναγκάζονται νᾶ φύγουν οὐρλιάζοντας ποναμένα...

Ο ἀπαίσιος Κοράγκα δίνει πάλι πρῶτος τὸ σύνθημα

και ξαναπηδούν ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴ στίβα τῶν ξύλων που ἔχουν ξαναρχίσει νᾶ φουντώνουν.

— Έμπρὸς τώρα! Φωτιά και χορό!, οὐρλιάζει με ἄγρια χαρά.

Δὲν προφταίνει ὅμως νᾶ τελειώση τᾶ λόγια του ὅταν ξαφνικά βγάζη ἓνα σπαρακτικό και πονεμένο ξεφωνητό. Ἡ Φίφη που στὸ μεταξύ εἶχε σκαρφαλώσει στᾶ χαμηλὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου, πηδάει στους ὤμους τοῦ Κοράγκα και τοῦ δαγκώνει τὴν καρωτίδα.

Ο κοκούργος φύλαρχος τὴν ἀρπάζει ἀμέσως και τὴν πετάει μακριά, ἐνῶ ἀπὸ τὸ

λαιμό του τρέχει δρύση τὸ αἷμα. Καὶ ἰσχεδὸν ἀμέσως σωριάζεται κάτω καὶ σφαδιάζει σὰν σφαγμένο ἀρνί...

Οἱ Καννίβαλοι δένουν γρήγορα τὴν πληγὴ τοῦ λαιμοῦ του, τοῦ σταματοῦν τὸ αἷμα καὶ μὲ τὰ θαυματουργὰ ὀνόματα καὶ γιατροσόφια τους, καταφέρνουν γρήγορα νὰ τὸν κάνουν καλὰ καὶ νὰ τὸν στήσουν ὄρθιο.

Ὁ Κοράγκα, ποὺ εἶχε παλέψει μὲ λεοντάρια καὶ τίγρεις χωρὶς νὰ πάθῃ ποτὲ τέτοιο κακό, ἀφρίζει τώρα ἀπὸ τὴ λύσσα του. Καὶ φωνάζει βραχνά:

— Κόψτε ἀπὸ γύρω χοντὰ φύλλα καὶ κάντε ἀέρα στὴ φωτιά γιὰ νὰ φουντώσῃ! Ἄν δὲν κάψω τὰ τρία αὐτὰ «σκυλιά», θὰ σφαχτῶ μονάχος μὲ τὸ μαχαίρι μου!...

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ τριγυρίζουν ἀπειλητικὲς πάλι τοὺς τρεῖς ρεμένους συντρόφους. Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Ζολὰν καταλαβαίνουν πῶς ὁ Χάρος τῆς φωτιάς μετράει τώρα τὶς τελευταῖες τους στιγμές. Ὁ Μπουτάτα τοὺς ἀκούει ν' ἀναστενάζουν καὶ παραξενεύεται:

— Μπά, σὲ καλὸ σας!... Γιὰ νὰ φοβόσαστε τὴ φωτιά θὰ πῇ πῶς δὲν πεινᾶτε. Ἐγὼ περιμένω πῶς καὶ πῶς νὰ ψηθῶ γιὰ νὰ καταβροχθίσω καὶ νένα Ἰμποῦτι μου!

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἀκούγονται τρομα-

γμένα γαυγίσματα τῆς Φίφης. Καὶ ἰσὲ λίγες στιγμὲς ἓνας τεράστιος κροκόδειλος σέρνεται ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολία καὶ φτάνει κοντὰ στὴ φωτιά.

Οἱ Καννίβαλοι σηκώνουν ἀπειλητικὰ τὰ κοντάρια τους καὶ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ χυθοῦν καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν καρφώνοντάς τα στὰ μάτια του. Ἀμέσως ὅμως βλέπουν τὸν κροκόδειλο ν' ἀνοίγῃ τὰ ἀπέραντα τρομακτικὰ σαγόνια του καὶ τὸν ἀκούνε νὰ φωνάζῃ μὲ λεπτή διαπεραστικὴ φωνή:

— Φύλαρχε Κοράγκα!... Ὁ Θεὸς τῆς Φωτιάς μ' ἔστειλε νὰ σοῦ πῶ πῶς θέλει νὰ τοῦ θυσιάσῃς μόνον τὸ λευκὸ κορίτσι καὶ τὸν ἀράπη μὲ τὸ τσουλούφι. Τὸ λευκὸ παιδί νὰ τὸ ἀφήσῃς λεύτερο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του.

Ὁ Κροκόδειλος δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, γιατί ὁ φύλαρχος καὶ οἱ Καννίβαλοί του, δεισιδαίμονες καθὼς εἶναι, ἀκούγοντάς τον νὰ μιλάῃ μ' ἀνθρώπινη λαλιά, τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν τρομοκρατημένοι. Ἐνῶ ὁ κροκόδειλος κάνοντας στροφὴ καὶ προχωρώντας ἀργὰ, χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς καλαμιὲς τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ἐλεύθερη τώρα ἡ τετραπέρατη Φίφη, πηδάει πάνω ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ ροκανίζοντας γρήγορα μὲ τὰ δοντάκια της, κόβει τὸ γερὸ χορτόσχοινο ποὺ εἶναι δεμένη ἢ κυρά της. Ἡ Ζολὰν τραβάει ἀμέσως τὸ μικρὸ μαχαιράκι τῆς ζώνης της καὶ κόβει, πιὸ γρήγορα

ακόμα, τὰ σκοινιά ποὺ δένουν τὸν Ταιμπόρ καὶ τὸν Μπουτάτα.

Ἔτσι, τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ οἱ δυὸ λευκοὶ σύντροφοι πηδοῦν ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ δοξάζουν τὸ Θεὸ τῆς ζούγκλας γιὰ τὴ σωτηρία τους. Καθυστερημένος κάπως, πηδάει καὶ ὁ Μπουτάτα ἔξω ἀπὸ τὴ φωτιά, ξεφωνίζοντας μ' ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια!... Σώστε με! Χάνομαι!...

Ὁ Ταιμπόρ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο ἀνήσυχος:

— Τί τρέχει; Τί ἔπαθες;

Κι' ἐκεῖνος ξεσπώντας ἀπὸ τομα σὲ πονεμένους λυγμούς, τ' ἀποκρίνεται:

— Δὲν... δὲν βλέπεις; Τσου...τσουρουφλίστηκε τὸ τσου...τσουλουφάκι μου!...

Ὁ μικρὸς Ταρζάν καὶ ἡ συντρόφισσά του χαϊδεύουν μὲ βουρκωμένα μάτια τὸ νεκρὸ ἐλέφαντα. Ὑστερα παρατώντας τὴ φωτιά ποὺ ἔχει φουντώσει πιά καὶ οἱ φλόγες τῆς ξεπερνᾶνε τώρα καὶ τὶς κορυφές τῶν θεωράτων δέντρων, παίρνουν τὸ μονοπάτι καὶ ξεκινοῦν ἀργὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ σπηλιά τους.

Καθὼς προχωροῦν, τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει μονολογώντας:

— Τί νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸς ὁ κροκόδειλος; Πῶς μποροῦσε νὰ μιλάει μ' ἀνθρώπινη φωνή; Ἔτσι μοῦρχεται νὰ γυρίσω στὸ ποτάμι καὶ νὰ τὸν βρῶ...

Ἡ Ζολάν τὸν συγκρατεῖ ἀνήσυχη:

— Ὁχι, Ταιμπόρ... Μπορεῖ νὰ εἶναι κανένα στοιχειὸ μεταμορφωμένο σὲ κροκόδειλο! Ἄν πάς νὰ τὸ πειράξεις, θὰ σοὺ κόψει κοκὰ... Καλύτερα νὰ γυρίσουμε στὴ σπηλιά μας.

Ὁ Μπουτάτα χαζογελάει:

— Μπά, σὲ καλὸ σας! Παράξενο σὰς φάνηκε νὰ μιλάει ἓνας κροκόδειλος; Ἐγὼ τότε ποὺ εἶχα κατέβει στὸ μεγάλο λιμάνι, ἄκουσα ὅχι νὰ μιλάει μόνο, μὰ καὶ νὰ τραγουδάει...

— Καμιμιὰ γκαιμήλα; τὸν διακόπτει εἰρωνικὰ ἡ Ζολάν.

— Ὁχι... Ἐνα τετράγωνο κουτὶ μ' ἓνα χωνὶ μεγάλο!

.....

Οἱ τρεῖς σύντροφοι δὲν ἔχουν προλάβει νὰ προχωρήσουν πολὺ στὸ μονοπάτι, δταν τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦν ἀνύπνοπτοι ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου, γίνεται κατὶ ἀναπάντεχο: Ἀκούνε ἓνα παράξενο θόρυβο στὰ κλαδιὰ αὐτὰ καὶ πρὶν προλάβουν νὰ σηκώσουν τὰ κεφάλια τους νὰ δοῦν, πέφτει πάνω τους ἓνα μεγάλο καὶ γερὸ δίχτυ. Εἶναι ἀπὸ τὰ γερά μεταξωτὰ δίχτυα ποὺ φτιάχνουν οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς κυνηγοὶ γὰ νὰ τὰ πετᾶνε πάνω στὰ θηρία ποὺ θέλουν νὰ αἰχμαλωτίσουν.

Ἔτσι ὁ Ταιμπόρ, ἡ Ζολάν, ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Φίφη ἀκόμα, βρίσκονται ξαφνικὰ μπλεγμένοι στὸ δίχτυ αὐτὸ καὶ ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερωθοῦν. Μὰ τὸ δίχτυ εἶναι τέτοιο, ποὺ ὅσο προσπα-

θεϊ κανείς να ξεμπλέξη, τόσο μπλέκεται περισσότερο.

Ο μικρός Ταρζάν όμως καταφέρνει να βγῇ από τὸ δίχτυ καὶ ἐτοιμάζεται τώρα νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους του. Δὲν προφταίνει ὅμως, γιατί τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ γιγαντόσωμοι καὶ χεροδύναμοι μαῦροι πηδοῦν ἀπὸ τὸ δέντρο, ἀρπάζουν τὸν Ταμπόρ καὶ κάνουν νὰ τὸν δέσουν μὲ δυὸ χοντρά χορτὸ σκοίνα πὺ κρατᾶνε.

Μὰ ὁ Ταμπόρ εἶναι Ἕλληνας! Καὶ ἓνας Ἕλληνας ὅσο ζῇ ἀγωνίζεται καὶ μονάχα τὸ πτώμα του παραδίδει στὸν ἐχθρό. Σφίγγει λοιπὸν ἀμέσως τὴν τρομακτικὴ γροθιά του καὶ τὴν τινάζει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ στὸ σαγόνι τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο μαῦρους. Αὐτὸς στριφογυρίζει γιὰ λίγο σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι, φτύνει κάτω δυὸ τρία ματωμένα δόντια του, μὰ δὲν πέφτει. Καὶ σηκώνοντας ἀμέσως τὶς χερσὺ κλες του, ἀρπάζει τὸν Ταμπόρ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα. Ταυτόχρονα, ὁ ἄλλος ἀράπης προσπαθεῖ μὲ τὸ χοντρὸ χορτόσκοινο νὰ δέσῃ τὰ πόδια τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας.

Ο μικρός Ταρζάν, πὺ νοιώθει νὰ πνίγεται, παίρνει ὑπεράνθρωπη δύναμι. Δίνει πρῶτα μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ πρὸς τὰ πίσω πὺ θρίσκεται σκυμμένος ὁ δεύτερος Καννίβαλος. Ἡ σκληρὴ φτέρνα του χτυπάει μὲ δύναμι καὶ ὁρμὴ

τὸ κεφάλι τοῦ μαῦρου πὺ ἀνατρέπεται καὶ μένει ἀναίσθητος. Ἀμέσως ὁ Ταμπόρ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, χτυπάει δυνατὰ κι' ἀπότομα μὲ τὸ γόνατό του τὴν κοιλιά τοῦ πρώτου ἀράπη πὺ τοῦ σφίγγει θανάσιμα τὸ λαιμό. Καὶ νὰ: ὁ μεγαλόσωμος μαῦρος παρατάει τὸ λαιμό του, στριφογυρίζει γιὰ λίγο καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος κι' αὐτός.

Ἐλεύθερο τώρα τὸ ἀτρόμη μὴτο παιδί σκύβει στὸ δίχτυ γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα, ὅταν γρήγορο καὶ ἀνάλαφρο ποδοβολῇ τὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Ὁ Ταμπόρ σηκώνει γρήγορα τὸ κεφάλι του νὰ δῇ ποίος ἔρχεται. Μαρμαρώνει ὅμως, ἀκίνητος στὴ θέσι πὺ βρίσκεται, ἐνῶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ κατάπληξι καὶ θαυμασμό! Ταυτόχρονα μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Μή, Ταμπόρ!... Μή!...

Η «ΦΩΝΗ»

ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

Α Σ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὅμως γιὰ λίγο τὸ μικρὸ Ταρζάν νὰ κυττάζῃ κατάπληκτος καὶ μὲ θαυμασμό πρὸς τὸ μέρος πὺ ἀκούστηκαν τὰ πάρα πάνω λόγια, καὶ ἄς παρακολουθήσουμε τὴ Ζαχάλ, ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ πρόσβαλε τὸ φύλαρχο πὺ ἦταν νὰ παντρευτῇ καὶ ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ μανιασμένου πατέρα της.

Ἡ νέα καὶ πεντάμορφη μαῦρη βασιλοπούλα, φεύγοντας,

ὅπως εἶδαμε, πῆρε μαζί της τὸν Μπούχ καὶ τὸν Ντάρ, τοὺς πιὸ δυνατοὺς ἄντρες τῆς φυλῆς της. Ἔτσι, σὰν ξεμακραίνουν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ ἀπὸ τὸ χωριό, σταματάει κάπου κουρασμένη καὶ λέει στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀράπηδες:

— Διψῶ πολὺ, καλέ μου Μπούχ... Τρέξε στὴν πηγὴ ποὺ βρίσκεται κοντά, κόψε ἕναν μεγάλον κόκκινον κρίνον καὶ φέρτον μου γεμάτον δροσερὸ νεράκι... Ἐσύ Ντάρ μείνε ἐδῶ νὰ μὴ χυθῇ πάνω μου κανένα πεινασμένο θηρίο...

Ὁ Μπούχ φεύγει πρόθυμα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς ὁμορφῆς βασιλοπούλας ποὺ γι' αὐτὸν εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ διαταγή.

Μόλις ὅμως τὸ ποδοβολητὸ του χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἡ Ζαχάλ κυττάζει μὲ χαμογελαστὰ μάτια τὸν ἀράπη ποὺ ἔχει μείνει κοντά της καὶ τοῦ λέει:

— Ξέρεις Ντάρ πὼς εἶσαι ὁ πιὸ γενναῖος καὶ δυνατὸς ἄντρας τῆς φυλῆς μας;

Ὁ φοβερὸς ἀνθρωποφάγος μουρμουρίζει:

— Κι' ὁ Μπούχ εἶναι δυνατὸς καὶ γενναῖος σὰν καὶ μένα...

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ ἀνθρωποφάγα Ζαχάλ. Μὰ ὁ Μπούχ εἶναι ἄσχημος... Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ γίνω συντροφισσά του, οὔτε θὰ τὸν βοηθούσα ποτὲ νὰ ρίξῃ ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν πατέρα μου καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς τῆς χώρας μας...

Ὁ Ντάρ τὴν κυττάζει χαμένα:

— Κι' ἄμένα; Θὰ ἤθελες νὰ γίνῃς συντροφισσά μου; Θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ γίνω βασιλιάς τῆς φυλῆς τῶν Χαργούν;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Ζαχάλ. Γι' αὐτὸ δὲν δέχτηκα νὰ παντρευτῶ τὸ γειτονικὸ φύλοχο. Φτάνει ὅμως νὰ μὲ βοηθήσῃς κι' ἐσύ, κάνοντας ὅ,τι σοῦ λέω, καὶ νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα, ὁ Μπούχ. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει ὁ Μπούχ κρατῶντας ἕναν μεγάλον κόκκινον κρίνον γεμάτον δροσερὸ νεράκι τῆς πηγῆς.

Ἡ πεντάμορφη ἄγρια κοπέλλα τὸ πίνει ὅλο καὶ ψιθυρίζει μὲ παράπονο:

— Ἀχ!... Διψῶ ὅμως ἀκόμα!... Θὰ πᾶς τώρα ἐσύ Ντάρ νὰ μοῦ τὸ ξαναγεμίσης;

Πιὸ πρόθυμος ὁ Ντάρ — ὕστερα μάλιστα ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶχε πῆ — ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια της τὸν κόκκινον κρίνον καὶ τρέχει, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν πηγὴ. Μὰ μόλις καὶ τὸ δικό του ποδοβολητὸ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἡ Ζαχάλ, ἀκουμπάει τὸ χέρι της στὸν ὦμο τοῦ Καννίβαλου ποὺ βρίσκεται κοντά της καὶ τοῦ λέει:

— Ξέρεις Μπούχ πὼς εἶσαι ὁ πιὸ ὁμορφος κι' ἑξυπνος ἄντρας τῆς φυλῆς μας;

Ὁ ἀράπης μουρμουρίζει:

— Καὶ ὁ Ντάρ εἶναι ὁμορφος καὶ ἑξυπνος σὰν καὶ μένα.

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται ἡ

διπρόσωπη. Ζαχάλ. Μὰ ὁ Ντάρ εἶναι δειλός... Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ γίνω συντρόφισσά του, οὔτε θὰ τὸν βοηθοῦσα ποτὲ νὰ ρίξη ἀπὸ τὸ θρόνο τὸν πατέρα μου καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς τῆς χώρας μας.

Ὁ Μπούχ τὴν κυττάζει μὲ τρελλή χαρά:

— Κι' ἐγώ; Θὰ ἤθελες νὰ γίνω σύντροφός σου; Θὰ μὲ βοηθήσης νὰ γίνω βασιλιάς τῆς φυλῆς;

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται ἡ Ζαχάλ. Γι' αὐτὸ δὲν δέχτηκα νὰ παντρευτῶ τὸ γειτονικὸ φύλαρχο. Φτάνει ὅμως νὰ μὲ βοηθήσης κι' ἐσύ, κάνοντας ὅ,τι σοῦ λέω, καὶ νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα, ὁ Ντάρ. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει ὁ Ντάρ κρατῶντας τὸν ἴδιο κόκκινο κρίνο γεμάτον νερὸ τῆς πηγῆς. Ἡ πεντάμορφη, μαύρη τὸν παίρνει καὶ τὸν ἀδειάζει κάτω μουρμουρίζοντας:

— Εὐχαριστῶ... Δὲν διψᾶω πιά.

Καὶ προσθέτει ἀμέσως τραβῶντας τοὺς νὰ ξεκινήσουν:

— Ξέρω καλὰ πῶς ὁ πατέρας μου θὰ πάσῃ ἀπόψε νὰ κάνῃ κακὸ σ' ἓνα λευκὸ Παιδί, τὸν Ταμπόρ, ποὺ κάποτε μ' ἔσωσε ἀπὸ τὰ δόντια μιᾶς πεινισμένης τίγρης... Αὐτὸν θέλω μονάχα νὰ σώσω. Γιὰ τὴ λευκὴ συντρόφισσά του καὶ τὸν ἀρόπη μὲ τὸ τσουλούφι δὲν μὲ νοιάζει. Ἄς τοὺς θυσιάσῃ ὁ πατέρας μου στὸ Θεὸ τῆς Φωτιᾶς.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε τώρα; ρωτᾶνε μ' ἓνα στόμα ὁ Μπούχ καὶ ὁ Ντάρ.

— Πρῶτα στὶς καλύβες τῶν κυνηγῶν, τοὺς ἀπαντάει. Θέλω νὰ πάρουμε μαζί μας ἓνα μεγάλο καὶ γερὸ δίχτυ. Ὑστερα θὰ περάσουμε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ τυφλοῦ μάγου Ζοχράν. Καὶ τέλος θὰ τραβήξουμε γιὰ τὴν περιοχὴ ποὺ μένει τὸ λευκὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας...

.....

Ἔτσι καὶ γίνεται. Καὶ τὸ πρωῒ ἡ Ζαχάλ καὶ οἱ δύο γιγαντόσωμοι Καννίβαλοι φτάνουν στὴν ὄχθη ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βλέπουν νὰ ὑψώνονται μαῦροι καπνοί, καὶ ἀκούνε τοὺς ἄγριους ἀλαλαγμοὺς τῶν Καννιβάλων τῆς φυλῆς τοὺς ποὺ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς θυσίας.

Ἡ ὁμορφὴ μαύρη ξεμακραινε λίγο ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς καλάμιες τῆς ὄχθης. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθεῖ αὐτὰ ποὺ γίνονται στὸ ξέφωτο καὶ συλλογιέται τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ λευκὸ παιδί.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνας τεράστιος κροκόδειλος ποὺ βοϊσκόταν κρυμμένος κι' αὐτὸς στὶς καλάμιες, ἀνοίγει τὰ τεράστια σαγόνια του, ἀρπάζει τὴ Ζαχάλ καὶ γυρίζοντας προχωρεῖ ἀργὰ νὰ ξαναβουτήξῃ στὸ ποτάμι.

Ἡ ἄγρια βασιλοπούλα βγάζει σπαιρακτικὰ ξεφωνητὰ ποὺ δὲν τ' ἀκούει ὅμως ὁ πατέρας τῆς, γιὰτὶ τὰ σκεπάζουν οἱ

ἀλλοιλαγμοὶ τῶν Καννιδάλων ποὺ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά.

Τὴν ἀκούνε ὅμως οἱ δυὸ γι γαντάσωμοι καὶ χεροδύναμοι μαῦροι ποὺ ὁ καθένας χωριστὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ σκοτωθῇ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ πιστεύει πὼς θὰ γίνῃ συντρόφισσά του καὶ θὰ τὸν κάνῃ βασιλιά.

Κι' ἀμέσως, ὁ Μπούχ τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται καὶ ὅλα στὴ ράχη τοῦ κροκόδειλου, κοντὰ στὸ κεφάλι του. Ταυτόχρονα κι' ὁ Ντάρ ἀρπάζει τὴν οὐρά τοῦ ἑρπετοῦ μὲ τὰ δυὸ του χέρια καὶ τραβώντας τὴ προσπαθεῖ νὰ καθυστερήσῃ τὴν πορεία του πρὸς τὸ ποτάμι, δίνοντας ἔτσι καιρὸ στὸ Μπούχ, ποὺ βρίσκεται στὴ ράχη του, νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ.

Καὶ πραγματικά: Ὁ Μπούχ μὲ ἀφάνταστη σβελτάδα καὶ δύναμι καρφώνει τὴν ἀστραφτερὴ λάμα τοῦ μαχαίριου τοῦ πρῶτα στὸ δεξιὸ μάτι κι' ὕστερα στ' ἀριστερὸ τοῦ κροκόδειλου. Τὸ μαχαίρι φτάνει στὸ μυαλό του καὶ τὸ θηρίο μένει ἀμέσως ἀκίνητο καὶ νεκρό.

Ὁ Ντάρ παρατάει ἀμέσως τὴν οὐρά του καὶ μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται τώρα μπροστὰ στὸ σκοτωμένο κροκόδειλο. Πατάει μὲ τὸ ἓνα ποδάρι τὸ κάτω σαγόνι του καὶ ἀρπάζοντας τὸ ἐπάνω μὲ τὰ δυὸ του χέρια, τὸ τραβάει μὲ δύναμι καὶ τοῦ ἀνοίγει τὸ στόμα. Ἐτσι ἡ Ζαχάλ ἐλευθερώ-

νεται καὶ πετιέται ὀρθία, μὰ μὲ καταματωμένο τὸ ἀγαλματένιο μαῦρο κορμί της. Κι' ἀμέσως διατάζει τοὺς σωτῆρες της:

— Θέλω νὰ γδάρετε γρήγορα μὲ τὰ μαχαίρια σας τὸν σκοτωμένο κροκόδειλο. Ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε!... Μονάχα μὲ τὸ τομάρι του θὰ μπορέσω νὰ σώσω τὸν Ταμπὸρ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μανιασμένου πατέρα μου.

Οἱ δυὸ τρομεροὶ ἀνθρωποφάγοι γδέρνουν γρήγορα μὲ τὰ μαχαίρια τους τὸ τεράστιο ἑρπετό. Ἡ Ζαχάλ νώνεται ἀμέσως μέσα στὸ φολιδωτὸ τομάρι του, βάζοντας τὰ χέρια της στὸ κούφωμα τῶν μπροστινῶν του ποδαριῶν. Ἐτσι μπρούμυτα πεσμένη, καταφέρνει νὰ σέρνεται ἀργὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ ξέφωτο ποὺ γινόταν ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς, ὅπως τὴν εἶδαμε. Ὑστερα, παραλλιάζοντας τὴ φωνή της νὰ λέῃ αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε νὰ λέῃ. Κι' ὁ πατέρας της καὶ οἱ δεισιδαίμονες Καννιδάλοι του, ἀκούγοντας τὸν κροκόδειλο ποὺ μιλοῦσε παράτησαν τὰ θύματά τους καὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια τρομοκρατημένοι γιὰ νὰ σωθοῦν.

Τέλος ὁ «κροκόδειλος» ξαναγυρίζει στὴν ὄχθη καὶ ἡ Ζαχάλ βγαίνει ἀπὸ τὸ ζεστὸ ἀκόμα τομάρι του καὶ δίνει καινούργια διαταγὴ στοὺς μαύρους της.

— Πιπγαίνετε ἀμέσως στὴ φωτιά καὶ βγάλτε ἀπὸ τίς φλόγες μονάχα τὸ λευκὸ παιδί. Τοὺς ἄλλους δυὸ, τὸ κορίτσι

Οι Καννίβαλοι προσκυνᾶνε με σεβασμὸ τὴ λευκὴ βασίλισσά τους.

καὶ τὸν ἀράπη, ἀφήστε τοὺς δεμένους πάνω στὰ ξύλα νὰ καοῦν ζωντανοί!

Οἱ δυὸ ἄγριοι ὅμως, δὲν προφταίνουν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τῆς ὁμορφῆς βασιλοπούλας τοὺς. Γιατὶ στὸ μεταξὺ, ἡ Φίφη, ὅπως εἶδαμε, εἶχε ροκανίσει τὰ σκοινιά καὶ ἐλευθερώσει τὴ Ζολάν, ποὺ κι' αὐτὴ ἐλευθέρωσε ἀμέσως τὸν Ταμπόρ καὶ τὸν Μιπουτάτα καὶ πήραν τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ σπηλιά τους.

Ἡ Ζαχαὶλ, ποὺ θιλάπει νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὁ Ταμπόρ, τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια τῆς καὶ διατάζει τοὺς δυὸ Καννίβαλους:

— Νὰ τρέξετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ πλάγιο μονοπάτι καὶ νὰ βγῇτε γρήγορα μπροστὰ ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντρόφους. Ὑστερὰ νὰ σκαρφαλώσετε σ' ἓνα δέντρο ποὺ τὸ μονοπάτι νὰ περνᾷ κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά του. Καὶ μόλις τοὺς δῆτε νὰ περνᾶνε, νὰ τοὺς πετάξετε τὸ μεγάλο μεταξωτὸ δίχτυ ποὺ πήραμε ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Οἱ μαῦροι κάνουν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅπως τοὺς λέει κι' ὅπως ἐμεῖς ἔχουμε δῆ καὶ ξέρουμε: Πετᾶνε τὸ δίχτυ πάνω στοὺς τρεῖς συντρόφους. Ὁ Ταμπόρ ἐλευθερώνεται καὶ κάνει νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Οἱ δυὸ ἄγριοι πηδοῦν ἀπὸ τὸ δέντρο πάνω του. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιὲς τοὺς σωριάζει κάτω ἀναίσθητους καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶναι πάλι ἔτοιμος νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Ζολάν καὶ τὸν Μιπουτάτα, γρήγορο καὶ ἀνάλαφρο ποδοβολῇ τὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ.

Καὶ μιὰ φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά του: «Μή, Ταμπόρ! Μή».

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΕΙΝΑΙ ἡ ὁμορφὴ μαύρη Ζαχαὶλ ποὺ φτάνει τρέχοντας μπροστὰ του. Ἀμέσως γονατίζει καὶ βρέχοντας μὲ δάκρυα τὰ πόδια του, ψιθυρίζει:

— Μὴν ἐλευθερώνης ἀκόμα τοὺς συντρόφους σου Ταμπόρ... Ἀκουσε πρῶτα τί θέλω νὰ σοῦ πῶ: Ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ πνίγοντας μὲ τὰ χέρια σου τὴν πειναισιμένη τίγρη ποὺ ζητοῦσε νὰ μὲ κατασπαράξῃ, δὲν μπορῶ ἡμέρα καὶ νύχτα νὰ σὲ θυγᾶω ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ ἀπὸ τὸ νοῦ μου!.. Ἐσένα θέλω γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς μου, Ταμπόρ!... Ἐλὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ σκοτώσῃς τὸν πατέρα μου καὶ νὰ γίνῃς ἐσὺ ἀρχηγὸς τῆς μεγάλης φυλῆς καὶ τῆς πλούσιας χώρας μας... Ἐγὼ ἡ Ζαχαὶλ κρύφτηκα στὸ τομάρι τοῦ κροκόδειλου καὶ ἦρθα καὶ σ' ἔσωσα ἀπὸ τὶς φλόγες!...

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, μαύρη λεοπάρδαλη! Οὐτε τὸ πιὸ αἰμοδόρο θηρίο δὲν θὰ ἔβαζε ἓνα ἄλλο νὰ σπαράξῃ τὸ γονιό του, ὅπως ζητᾷς νὰ κάνῃς ἐσύ... Φύγε, σοῦ λέω!..

Ἡ Ζαχαὶλ πετιέται ὀρθία καὶ τὸν τραβάει νὰ φύγουν:

— Πᾶμε, Ταμπόρ!... Ἄσε τὸ λευκὸ κορίτσι καὶ τὸν ἀράπη σου στὸ δίχτυ ποὺ βρί

σκιονται μπλεγμένοι. Κάποιο θηρίο θά τους σπαράξει και θά ήσυχάσουμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτούς... "Εἰλα μαζί μου... Θά σέ κάνω τὸν πιὸ εὐτυχισμένο βασιλιὰ τῆς ζούγκλας.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν τὴν σπρώχνει στὴν ἀρχὴ ἐλαφρὰ καὶ κάνει νὰ σκύψη γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἡ ἄμορφη μαύρη ὅμως τὸν τραβάει μὲ δύναμι ζητῶντας νὰ τὸν παρασύρῃ μαζί της. Ὁ Ταιμπὸρ χάνει τέλος τὴν ὑπομονή του καὶ τῆς δίνει μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ ποὺ σωριάζεται κάτω. Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ξεμπλέκῃ ἀπὸ τὸ δίχτυ τῆς Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα. Μὰ ἡ Ζαχάιλ αὐτὴ τὴ φορά ἀγριεύει. Τὰ μαύρα μάτια τῆς πετᾶνε σπίθες σὰν ἀναμμένα κάρβουνα ποὺ τὰ φυσάει ἄερας. Καὶ νά: πετιέται ὀρθία, βγάζει ἀπὸ κάποια κρυφὴ τσέπη τῆς μιὰ κίτρινη σκόνη ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ μάγο Ζοχράν, καὶ κάνοντας ἓνα μεγάλο πήδημα, φτάνει μπροστὰ στὸν Ταιμπὸρ καὶ τοῦ τὴν πετᾶει στὸ πρόσωπο, μουγκρίζοντας:

— Νὰ λοιπόν!... Θά γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλω ἐγώ!...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητο. Ὑστερα σφίγγει τὶς γροθιές του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τιμωρήσῃ ὅπως πρέπει τὴν ἄγρια ἀραπίνα. Μὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ σηκώσῃ κὰν τὴ γροθιά του, κλείνει ἀργὰ τὰ μάτια καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος. Ἡ κίτρινη σκόνη

ποὺ δέχτηκε στὸ πρόσωπο καὶ ἄθελά του εἶχε εἰσπεύσει ἦταν ναρκωτικὴ. Εἶχε τὴ δύναμι νὰ βυθίζῃ σὲ λήθαργο ἓναν ἄνθρωπο, γιὰ πολλὰς ὥρες.

Ἡ Ζαχάιλ, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ, ἀφάνταστα χεροδύναμη κοπέλλα καθὼς εἶναι, σηκώνει στὰ χέρια τὸν κοιμισμένο Ταιμπὸρ, τὸν φορτώνεται στὴ ράχι τῆς καὶ φεύγει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, ἐνῶ πίσω τῆς ἀκούγονται οἱ σπαρακτικὲς καὶ ἀπεγνωσμένες κραυγὲς τῆς Ζολάν:

— Ταιμπὸρ!... Νὰ γυρίσῃς κοντά μου, Ταιμπὸρ! Μονάχα ἀγαπῶ ἀληθινά!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν τοῦ φωνάζει καὶ ὁ Μπουτάτα:

— Εἶσαι τυχερός, ἀφέντη παιδί! Θά γλυτώσῃς καὶ τὸν ποδαρόδρομο!

Νὰ ὅμως ποὺ καὶ οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι Καννίβαλοι, ποὺ τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο μὲ κλωτσιές καὶ γροθιές τοὺς εἶχε σωριάσει κάτω ἀναίσθητους, συνέρχονται τώρα. Καὶ μόλις προφταίνουν νὰ δοῦν τὴ Ζαχάιλ, μὲ τὸ Ταιμπὸρ στὴ ράχι τῆς, ποὺ χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς παρθένας κι' ἄγριας ζούγκλας

ΤΟ «ΧΡΥΣΟ ΘΕΡΙΟ»

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ καὶ πρὶν οἱ ἀραπάδες συνέλθουν καλὰ καὶ σηκωθοῦν ἐπάνω, μιὰ μικρὴ χρυσόμυγα ἀκούγεται νὰ βουίξῃ πετώντας γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα, ποὺ τρομάζει ἀ-

φάνταστα στη θέα της. Καὶ ὁ τρόμος αὐτὸς τοῦ δίνει μιὰ τέτοια δύναμι πὺ κανοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνησι νὰ σωθῇ, ξεσχίζει τὸ γερὸ μεταξωτὸ δίχτυ καὶ ἐλευθερώνεται ξεφωνίζοντας μὲ φρίκη:

— Τὸ χρυσὸ θηρίο... Βοήθεια, βοήθεια!...

Ἀμέσως πετιέται ὄρθιος καὶ κάνει νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, μὰ ἡ χρυσόμυγα ἔχει ἔξα φανιστὴ καὶ τὸ βουητό της δὲν ἀκούγεται πιά. Ἔτσι, σταιματάει στὴ θέσι πὺ βρίσκεται καὶ γυρίζοντας στὴ Ζολάν πὺ παλεύει ἀκόμα μέσα στὸ δίχτυ, τῆς λέει μὲ ὕφος ἥρωϊκό:

— Ὅχι ἂν τῆς βαστοῦσε, ἄς καθότανε!

Οἱ δυὸ Καννίβαλοι, πὺ ἔχουν συνέλθει, κάνουν τώρα νὰ σηκωθοῦν, μὰ ὁ Μπουτάτα, φαίνεται πὺς τοὺς προτιμᾷ ξαπλωμένους. Γιατὶ σερβίροντας γρήγορα στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὸ κεφάλι, τοὺς σωριάζει ἀναίσθητους, πάλι κάτω, μουρμουρίζοντας σοβαρά:

— Κάντε «νάνι-νάνι» ἀκόμα. Θέλω νὰ χορτάσετε τὸν ὕπνο!

Ἀμέσως, παίρνει τὰ χορτάσκοινα πὺ μ' αὐτὰ πρὶν λίγο, ἤθελαν νὰ δέσουν τὸν Ταμπόρ, καὶ τοὺς δένει χερσὶ πόδαρ μουρμουρίζοντας:

— Περιμένετε ἐδῶ ὥσπου νὰ περάσῃ κανένα πεινασμένο θηρίο... Ἐγώ, ὄχι πὺς δὲ σᾶς καταδέχομαι, μὰ τρώω μονάχα ζαρκάδι!

Αὐτὰ λέει καὶ ξεκινᾷ τρέ

χοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι πὺ ἀκολουθήσε ἡ Ζαχάλ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπημένο του Παιδὶ τῆς Ζούγκλας. Ταυτόχρονα ὅμως ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς Ζολάν:

— Ἐ Τσουλούφη! Πὺ πᾶς, Τσουλούφη; Ἐμένα καὶ τὴ Φίφη θὰ μᾶς ἀφήσῃς μπλεγμένους στὸ δίχτυ; Ἐλευθέρωσέ μας νὰρθοῦμε μαζί σου.

Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς πὺ τὴν εἶχε ξεχάσει, σταιματάει ἀπτόμοι καὶ κάνει νὰ ξαναγυρίσῃ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ «Χρυσὸ Θηρίο» βουίζει πάλι γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἔτσι, ὁ ἀφάνταστος τρόμος πὺ δοκιμάζει τὸν κάνει νὰ ξαναξεχάσῃ τὴ Ζολάν καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια τραμοκρατημένος γιὰ νὰ σωθῇ. Καὶ τ' ἄμοιρο κορίτσι μένει μπλεγμένο κι' αἰχμάλωτο στὸ δίχτυ, μέχρι πὺ ἡ θαυματουργὴ Φίφη, ροκανίζοντας, σιγὰ-σιγὰ, τὰ γερά μεταξωτὰ σκοινιά του, τὰ κόβει σὲ πολλές μεριές κι' ἐλευθερώνονται.

Ἡ σκυλίτσα γιὰ νὰ θγάλλῃ τὸ ἄχτι τῆς ἀρχίζει νὰ δαγκώνῃ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους ἀράπηδες πὺ οἱ πόννοι ἀπὸ τὶς δαγκωματιές τοὺς κάνουν νὰ συνέλθουν γρήγορα. Καὶ δεμένοι κάτω καθὼς βρίσκονται ἀρχίζουν νὰ ἐκλιπαροῦν τὴ Ζολάν:

— Λυπήσου μας, ὁμορφὸ λευκὸ κορίτσι. Μὴ μᾶς σκοτώσῃς μὲ τὸ μαχαίρι σου.

Ἐκείνη διώχνει ἀπὸ κοντά τοὺς τὴ μανιασμένη Φίφη καὶ τοὺς ἀποκρίνεται:

— Ποιὸς σᾶς εἶπε πὺς θέ

λω ἢ ἔμπορῶ νὰ σᾶς κάνω κακό; Ὁ Ταμπὸρ λέει πῶς εἶναι ἄνθρωπο νὰ χτυπάμε ἄνθρωπους ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀμυνθοῦν. Θὰ φύγω λοιπὸν μὲ τὴ σκυλίτσα μου, γιατί δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ σᾶς πειράξω.

Οἱ δυὸ ἄγριοι ἀράπηδες διημαρτύρονται:

— Θὰ φύγῃς καὶ θὰ μᾶς ἀφήσῃς ἐδῶ δεμένους; Δὲν λυπάσαι ποὺ θὰ ἡμᾶς σπαιράξουν τὰ πειναισμένα θηρία;

Ἡ Ζολὰν τοὺς λυπᾶται.

— Θὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας ὅμως πῶς ἂν σᾶς λύσω δὲν θὰ μὲ ...δέσετε. Οὔτε θὰ μοῦ κάνετε κακό. Ἔτσι;

— Ὁχι. Μονάχα καλὸ θὰ σοῦ κάνουμε, ἂν μποροῦμε, τῆς ἀποκρίνονται καὶ οἱ δύο μ' ἓνα σπῶμα.

Τὸ κορίτσι τραβᾷ ἀμέσως ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς τὸ μικρὸ μαχαίρι ποὺ ἔχει γιὰ νὰ καθαρίζῃ τὰ φρούτα, καὶ κόβει γρήγορα τὰ χοντρά χορτάσκοινα ποὺ τοὺς εἶχε δέσει ὁ Μπουτάτα, μουρμουρίζοντας μὲ παιδικὴ ἀφέλεια:

— Ἄν δὲν κρατήσετε τὸ λόγο σας δὲν θὰ σᾶς ξαναπῶ οὔτε καλημέρα...

Οἱ Καννίβαλοι, ἐλεύθεροι τώρα, πετιῶνται ὄρθιοι, τραβιῶνται πάρα πέρα καὶ κουβεντιάζουν γιὰ λίγο σιγά. Ὅστερα ζυγώνουν κοντὰ στὴ Ζολὰν καὶ τῆς λένε:

— Ἡ Ζαχὰλ μᾶς ξεγέλασε τὸν καθένα χωριστά, πῶς θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν καρδιά της καὶ θὰ ἡμᾶς κάνῃ βασιλιάδες, ἂν τὴ βοηθήσουμε νὰ σκοτώ

σῇ ἐσένα καὶ τὸν ἀράπη μὲ τὸ τσουλούφι καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ λευκὸ παιδί... Τώρα ὅμως καταλάβουμε πῶς ἡ Ζαχὰλ ἀγαπάει τὸν Ταμπὸρ καὶ αὐτὸν θέλει νὰ κάνῃ σύντροφό της καὶ ἀρχηγὸ τῆς χώρας.

Καὶ οἱ δυὸ ἀνθρωποφάγοι συνεχίζουν μιλῶντας πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος:

— Ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄντρες τῆς φυλῆς μας καὶ θὰ τὴν τιμωρήσουμε σκληρὰ γιὰ τὰ ψέματά ποὺ μᾶς εἶπε...

Ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρό, ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ χέρια τῇ Ζολὰν καὶ τὴν τραβᾶνε.

— Ἐλα μαζί μας, λευκὸ κορίτσι. Ἐσὺ θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσά μας. Μᾶς ἔσωσες τὴ ζωὴ κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτέ!... Καὶ ροδοψημένη σὰν ζαρκάδι νὰ σὲ φέρουνε μπροστά μας δὲν θ' ἀπλώσουμε χέρι νὰ πάρουμε οὔτε ἓνα κοψίδι σου!

Σαιστισμένο τὸ ἄμοιρο κορίτσι καὶ ἀκούγοντάς τους νὰ μιλάνε γιὰ ροδοψησίματα καὶ κοψίδια, νομίζει πῶς πάνε νὰ τὴν ψήσουνε γιὰ νὰ τὴ φάνε. Καὶ ἀρνιέται νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, κλαίγοντας φοβισμένα καὶ φωνάζοντας τὴ σκυλίτσα τῆς:

— Ἐπάνω τους Φίφη! Φάτους, Φιφίκα μου, φάτους!

Ὅμως οἱ γιγαντόσωμοι μαῦροι δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ἐνῆς ἀπ' αὐτοὺς ἀρπάζει στὶς χερούκλες τοῦ τῇ Ζολὰν, τὴ θρονιάζει στὸν ὦ-

μο του καὶ ξεκινᾶνε. Ἡ Φίφη τοὺς ἀκολουθεῖ ἀπὸ κάποια ἀπόστασι, φοβισμένη καὶ αὐτή.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ πολλές ὥρες πορεία οἱ ἀράπηδες φτάνουν στὴν ἄγρια περιοχή ποὺ ζῇ ἡ φυλή τους. Σταιματοῦν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ χωριὸ ποὺ βρίσκεται τὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ Κοράγκα καὶ δένοντας τὴ Ζολάν γιὰ νὰ μὴν τοὺς φύγη, τὴν κρύβουν σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά, κοντὰ σὲ κάποια πηγή, μαζί μὲ τὴν ἀγαπημένη της σκυλίτσα. Ὑστερα κλείνουν τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, γιὰ νὰ μὴ τὴν πειράξουν τὰ θηρία, καὶ περιμένουν ἀπ' ἔξω μέχρι ποὺ νὰ νυχτώσῃ καλά. Τέλος προχωροῦν κρυμμένοι στὸ σικοπάδι, φτάνουν στὸ παλάτι, χτυποῦν μὲ ρόπαλα τοὺς φρουροὺς ἵπου γυροφέρνουν ἀπ' ἔξω καὶ μπαίνουν μέσα. Ἀρπάζουν τὸν Κοράγκα ποὺ φωνάζει καὶ διαμαρτύρεται, καὶ τὸν πετᾶνε στὸ κλουβὶ ποὺ βρίσκεται ἡ ἀγαπημένη του τίγρη. Ἔτσι τὸ θηρίο τὸν καταισπαράζει σὲ λίγες στιγμές, μὴν ἀφήνοντας ἀπὸ αὐτὸν παρὰ ματωμένα κουρέλια ἀπὸ τὶς σπάνιες προβιές ποὺ φοροῦσε στὸ κορμί του.

Οἱ δυὸ μαῦροι θγαίνουν ἀμέσως ἔξω καὶ μὲ δυνατὲς κραυγὲς καλοῦν σὲ συγκέντρωσι τοὺς Καννιβάλους.

Ὅταν τέλος ξυπνοῦν ἄλλοι καὶ μαζεύονται ἐκεῖ, ὁ Μποῦχ καὶ ὁ Ντάρ τοὺς λένε:

— Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς Φωτιάς θύμωσε ποὺ ὁ Κοράγκα θέλησε νὰ θυσιάσῃ τὸ λευκὸ κορίτσι. Καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο ἦρθε καὶ τὸν πέταξε στὸ κλουβὶ τῆς τίγρης ποὺ τὸν καταισπαράξε. Καὶ ὁ Θεὸς τῆς Φωτιάς πρὶν φύγη ἔδωσε διαταγὴ νὰ κάνουμε ἀμέσως βασιλίτσά μας τὸ λευκὸ κορίτσι ποὺ θρίσκεται τώρα δεμένο μέσα στὴ μικρὴ σπηλιά τῆς πηγῆς.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ποὺ πιστεύουν πὼς ὁ Θεὸς τῆς Φωτιάς ἔδωσε αὐτὴ τὴ διαταγή, ἀρχίζουν ν' ἀλαλάζουν μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν καινούργια τους βασίλισσα. Ἀνάβουν γρήγορα μεγάλα δαδιά κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε γιὰ νὰ τὴ βροῦν καὶ νὰ τὴ φέρουν στὸ παλάτι της.

Ἔτσι, φτάνουν γρήγορα στὴ σπηλιά, τραβᾶνε τὴν πέτρα ποὺ κλείνει τ' ἀνοιγμά της, λύνουν τὴ Ζολάν, τὴν παίρνουν μὲ σεβασμὸ καὶ ξαναγαυρίζοντας τὴν καθίζουν μὲ ὅλες τὶς τιμὲς στὸν πρωτόγονο θρόνο τῆς φυλῆς τῶν Χαργούν.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας φωνάζει καὶ διαμαρτύρεται στὴν ἀρχή, ζητῶντας νὰ τὴν ἀφήσουν ἐλεύθερη νὰ φύγη. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνει εἶναι νὰ πάψῃ τὶς φωνὲς καὶ νὰ σταματήσῃ ν' ἀντιστέκεται στοὺς ἄγριους αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους. Στρογγυλο

κάθεται λοιπόν στο θρόνο της και φοράει ένα άπαίσιο στέμμα από καύκαλο άγριοβούβαλου στολισμένο με μαύρα φτερά κόρακα.

Οι Καννίθαιοι γονατίζουν άμέσως μπροστά της και ο Μάγος - Ιερέας της φυλής της λέει πώς κατά τα έθιμά τους είναι υποχρεωμένη τώρα να δώσει τρείς διαταγές στους ύπηκόους της.

‘Η Ζολάν, παίρνοντας ύφος εϋτοκρατόρισσας, δίνει μ’ έπισημότητα την πρώτη της διαταγή:

— Να μου φέρετε άμέσως τή Φιφίκα μου!

‘Ο Μπούχ και ο Ντάρ που ξέρουν ποιά είναι ή Φίφη, ψάχνουν γύρω στο χορταρένιο παλάτι, βρίσκουν τή μικροσκοπική σκυλίτσα και τής τήν φέρνουν. ‘Η «Βασίλισσα» τή σφίγγει με λαχτάρα στην άγκυλιά της και γυρίζοντας στους γονατισμένους Καννίθαιους δίνει, έπίσημα πάλι, δεύτερη διαταγή:

— Ένα ζαρκάδι ψητό για τή Φίφη μου!

Οι «ύπηκόοι» τσακίζονται ποιός να φανή πιο πρόθυμος στην όμορφη λευκή βασίλισσά τους. Και σέ λίγο φέρνουν πάνω σέ ξύλα και σερβίρουν στη σκυλίτσα ένα ροδοψημένο ζαρκάδι, τουλάχιστον ένατο φορές μεγαλύτερο απ’ αυτήν και χίλιες φορές μεγαλύτερο από τò στομάχι της...

Ξαφνικά όμως τὰ μάτια τής Ζολάν βουρκώνουν και τò πρόσωπό της παίρνει πολύ λυπημένη έκφρασι. Θυμάται τόν

πολυαγαπημένο της σύντροφο τόν Ταμπόρ, που τόν άρπαξε άναίσθητο ή όμορφη μαύρη βασίλοπούλα. ‘Η τρυφερή παιδική καρδιά της τρέμει τώρα μὴν τούχει συμβή κανένα κακό. Κι’ άμέσως — όχι με ύφος και τουπέ πιά — μά παρκλητικά σά ζητιάννα, δίνει τήν τρίτη της διαταγή:

— Ποιόν σάς παρακαλώ καλοί μου ύπηκόοι!... Κάντε μου τή χάρι να ψάξετε να βρήτε τόν Ταμπόρ, τò λευκό Παιδί τής Ζούγκλας...

Και ή άμοιρη Ζολάν ξεσπάει άμέσως σέ πονεμένους λυγμούς.

ΤΟ «ΨΗΤΟ» ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

ΔΕΝ ΠΡΟΦΤΑΙΝΕΙ όμως να χύση πολλά δάκρυα γιατί ξαφνικά βλέπει τούς ύπηκόους να σηκώνονται και να κάνουν κάτι παράξενες προετοιμασίες. Μαζεύουν ξύλα σέ μικρή απόσταση από τò θρόνο της και ανάβουν μιὰ μεγάλη φωτιά.

— Γιατί ανάψατε τή φωτιά αυτή; τούς ρωτάει ανήσυχη.

‘Ο Μάγος - Ιερέας ύποκλίνεται με σεβασμό και τήν πληροφορεί:

— Θα ψήσουν τò φαγητό σου, βασίλισσα Ζολάν!

Και νά: Ξαφνικά βλέπει να σέρνουν, δεμένο χεροπόδαρα και με τή «μπιστόλα» στη μέση του, τò φοβερό και τρομερό Μπουτάτα που φωνάζει και διαμαρτύρεται:

— Όχι!... Δεν θέλω να με

κάνετε ψητόν στη σχάρα! Προτιμάω γκιουβέτσι στο φούρνο με μανέστρα!

Ένα μπουλούκι από τούς μαύρους τῆς φυλῆς αὐτῆς τὸν εἶχαν βρῆ νὰ περιπλανιέται στὴ Ζούγκλα καὶ κατάφεραν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν δέσουν, ἀφοῦ προηγουμένως — χτυπώντας μετὰ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του — ἔσπασε καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Μὰ τώρα ποὺ τὸν φέρνουν στὴ φωτιά γιὰ νὰ ψηθῇ, βλέπει ἀντίκρου του, καθισμένη στὸ θρόνο, τὴ Ζολάν καὶ θγάζει χαρούμενες κραυγές.

— Μπά, σὲ καλὸ σου!... Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀφέντης βασιλίσσαι ποὺ θὰ με φᾶς! Πές τους νὰ με λύσουνε γρήγορα. Καλύτερα νὰ φᾶς γαϊδούρι, γιὰτὶ τὸ δικό μου κρέας εἶναι πιὸ σκληρό! Θὰ ιδρώσουνε τὰ δόντια σου! Χί, χί, χί!...

Ἡ «βασίλισσα» ἄμως τὸν κυττάζει ψυχρὰ καὶ δὲν δείχνει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τύχη του. Θυμάται πὼς πρὶν γίνῃ βασίλισσα, κι' ὅταν ἦταν ἀκόμῃ μιὰ σκέτῃ Ζολάν, ὁ Τσουλούφης τὴν εἶχε παρατήσῃ μέσα στὸ δίχτυ καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ φοβεροῦ «Χρυσοῦ Θεριοῦ», τῆς μικρῆς καὶ ἄκακῆς χρυσόμυγας δηλαδὴ. Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ τώρα, γυρίζει στοὺς μαγεῖρους τῶν Καννιβάλων καὶ φωνάζει:

— Ἐχω ἐπιθυμήσῃ καμμιὰ σουπίτσα... Νὰ γίνῃ βραστός αὐγολέμονο!

Οἱ ἀράπηδες φέρνουν ἀμέσως ἓνα μεγάλο πήλινο καζάνι, τὸ βάζουν πάνω στὴ φωτιά τὸ γεμίζουν νερὸ καὶ ὅταν ἀρχίξῃ νὰ βράζῃ, λύνουν τὸν Μπουτάτα καὶ τὸν πετᾶνε μέσα, ἐνῶ αὐτὸς ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωσι:

— Σιγά, βρὲ παιδιά!.. Θὰ βραχῇ τὸ τσουλουφάκι μου!

Συνηθίζει ἄμως γρήγορα στὸ ζεστὸ νερὸ καὶ ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ καλὸ μαγεῖρεμά του:

— Ρίχτε μου κι' ἀλάτι καὶ λίγο σέλινο καὶ καρόττο. Φέρτε καὶ μιὰ τρυπητὴ κουτάλα νὰ με ξαφρίσετε!

Μὰ ἡ φωτιά εἶναι δυνατὴ καὶ τὸ νερὸ ὅσο πᾶει καὶ καίει περισσότερο. Ὁ Μπουτάτα ποὺ νοιώθει νὰ ζεματίζεται ξεφωνίζει μετὰ δέος:

— Βγάλτε με, ἀμέσως!... Βγάλτε με γιὰτὶ φοβάμαι πὼς ἀπὸ τὴν τρομάρα μου θὰ οἶσ χαλάσω τὴ σούπα!

Ἡ Ζολάν καταλαβαίνει πὼς λίγο ἀκόμα νὰ τὸν ἀφήσῃ στὸ ζεματιστὸ νερό, θὰ ξεψυχήσῃ. Φωνάζει λοιπὸν στοὺς ὑπηκόους τῆς:

— Βγάλτε τὸν ἀπὸ τὸ καζάνι!... Ὁ παντοδύναμος θεὸς τῆς Φωτιᾶς με διέταξε νὰ μὴ φάω ποτὲ ἀνθρώπινο κρέας... Μοῦ εἶπε ἀκόμα πὼς τὸν ἀράπη μετὰ τὸ τσουλούφι νὰ τὸν κάνω βοηθό μου καὶ νὰ βασιλεύουμε μαζί.

Οἱ δεισιδαίμονες μαύροι πιστεύουν τὰ λόγια τῆς καὶ φτιάχνουν γρήγορα μετὰ ξύλα ἓναν δεύτερο πρωτόγονο θρόνο ποὺ τὸν τοποθετοῦν πλάι

στον άλλο θρόνο της βασιλίσσας τους. Καί πάνω σ' αυτόν καθίζουν, με μεγάλες τιμές, και παύρες, τον Μπουτάτα που μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Μπά, σέ καλό μου! Ποτέ δέν τὸ περίμενα νὰ καταντήσω καὶ ἀντιβασιλέας!

Ὁ Μάγος - Ἱερέας τῆς φυλῆς πλησιάζει τώρα καὶ αὐτὸν καὶ τὸν παραικαλεῖ νὰ δώσῃ στοὺς ὑπηκόους του τὶς τρεῖς πρώτες βασιλικὲς διαταγές του. Καὶ ὁ κωμικοτραγικὸς Τσουλούφης ἀρχίζει:

— Πρῶτον, διατάζω νὰ χορέψτε ροκ ἐν-ρὸλ γιὰ νὰ σπᾶσω πλάκα... Δεύτερον, διατάζω νὰ περάσετε ἕνας ἕνας νὰ μοῦ φιλήσετε τὰ πόδια! Τρί-

το διατάζω νὰ φάτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Ἡ Ζολάν ὅμως ποὺ βρίσκειται πλάϊ του ξαναθυμᾶται τὸ χαμένο Παιδί τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Μήπως εἶδες πουθενὰ τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴν ὁμορφὴ μαύρῃ ποὺ τὸν ἄρπαξε;

— Ναί, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Μὴν ἀνησυχῆς καὶ βόλου. Εἶναι πολὺ καλὰ!

— Ποῦ βρίσκονται; ρωτᾷ με λαχτάρα ἡ Ζολάν.

— Τοὺς εἶδα νὰ κάθωνται, πλάϊ-πλάϊ, ἔξω ἀπὸ μιὰ σπηλιά. Σὰν πιτσουνάκια ἦτανε ποὺ νὰ μὴ βασκαθοῦνε! Ἐκεῖνος τῆς ἔλεγε: «Σ' ἀγαπῶσ' ἀγαπῶ!» κι' αὐτὴ τὸν ρωτοῦσε: «Καὶ ποῦ με βάζεις;»

Ὁ Ταμπὸρ χύνεται μετὰ τὸ ρόπαλό του νὰ χτυπήσῃ τὴ Ζολάν.

Ξαφνικὰ ἡ βασίλισσα Ζολάν δρίσκεται μ' ἓνα πήδημα μέσα στὶς φλόγες τῆς φωτιάς.

κι' ἐκεῖνος τῆς ξανάλεγε: «'Επάνω στὴν πατάτα» κι' αὐτὴ τὸν ξαναιρωτοῦσε: «Κι' ἂν πέσω ἀπὸ τὴν πατάτα;» κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε: «Νὰ φᾶς ἓναν... Μπουτάτα!» Χί, χί!

Ἡ Ζολάν τὸν κυττάζει μὲ θυμό:

— Κι' ἐσύ; Δὲν τοὺς εἶπες τίποτα;

— Δὲν ἤθελα νὰ τοὺς χαλάσω τὸ παιχνίδι... Μόνο σὰν τελειώσανε, τράβηξα τὸν Ταμπὸρ ἀπὸ τὸ χέρι νὰ φύγουμε:

— Πᾶμε, ἀφέντη παιδί, τοῦ λέω νὰ βρούμε τὴν καημένη τὴ Ζολάν... Μπορεῖ ἀπὸ τὴ

στενοχώρια τῆς νᾶχη γίνεи καὶ βασίλισσα... Παράτησε αὐτὴ τὴν ὀμορφὴ ἀνθρωποφάγα, γιατί μπορεῖ καίμια νύχτα ποὺ θὰ κοιμᾶσαι νὰ βρεθῆς στὸ .. στομάχι τῆς!

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας τὸν ρωτᾷ μ' ἀγωνία:

— Κι' αὐτός; Κι' αὐτὸς τί ἀπάντησι σοῦ ἔδωσε;

— Δὲν μοῦ ἔδωσε ἀπάντησι... Μιὰ γροθιά μοῦ ἔδωσε καὶ πῆρα δεκατέσσερις κουτροβάλες!... Ὑστερα μοῦ φώναξε: Δικὴ μου συντροφισσα εἶναι τώρα ἡ Ζαχαίλ! Μαζί της θὰ ζήσω ὅλη τὴ ζωὴ μου!... Τὴ Ζολάν δὲν τὴν ἀ-

γαπάω πιά, κι' ἂν ἀκόμα βρίσκειται στὴ σπηλιά μου νὰ τῆς πῆς νὰ φύγῃ ἀμέσως!

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

Η ΖΟΛΑΝ, φυσικά, δὲν πιστεύει τὰ λόγια τοῦ κουτοῦ Μπουτάτα καὶ στέλνει ἀμέσως τοὺς δυὸ γιγαντόσωμους μαύρους της, τὸν Μπούχ καὶ τὸν Ντάρ, νὰ πᾶνε στὴ σπηλιά καὶ νὰ ποῦν στὸν Ταμπόρ νὰ γυρίσῃ κοντά της.

Οἱ ἀράπηδες μαθαίνουν ἀπὸ τὸν Μπουτάτα ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά καὶ φεύγουν πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τῆς λευκῆς βασίλισσας τους.

Ἡ Ζολὰν τοὺς φωνάζει καὶ θὼς ἀπομακρύνονται:

— Καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν πειράξετε... Νὰ μὴ κάνετε κακὸ οὔτε σ' αὐτόν, οὔτε σ' ἐκείνη.

Ἀλλοῖμονο ὁμῶς... Ὅταν ὁ Μπούχ καὶ ὁ Ντάρ ξαναγυρίζουν, τῆς λένε:

— Τὸ λευκὸ παιδί μᾶς εἶπε πὼς δὲν θέλει νὰ σὲ ξαναδῇ στὰ μάτια του. Λέει πὼς εἶσαι ἄσχημη καὶ κουτή! Μᾶς εἶπε ἀκόμα πὼς τὸ πιὸ ὁμορφο κορίτσι τῆς ζούγκλας εἶναι ἡ Ζαχάλ!

Ἡ ξανθεὶὰ Ζολὰν γίνεται ἔξω φοενῶν! Ἀκούει αὐτὰ ποῦ τῆς λένε καὶ τὰ μάτια της πετᾶνε γαλάζιες ἀστραπές. Ἀμέσως πηδάει ἀπὸ τὸ θρόνο της, κατεβάζει καὶ τὸν Μπουτάτα καί, παίρνοντας μαζί της τὸν Μπούχ καὶ τὸν

Ντάρ, ξεκινᾶνε καὶ οἱ τέσσερις γιὰ τὴ σπηλιά...

Ὅταν φτάνουν ἐκεῖ, τὸ κορίτσι βλέπει τὸν Ταμπόρ καὶ τὴ Ζαχάλ καθισμένους ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά νὰ τραγουδᾶνε μαζί ἓνα παλιὸ γλυκὸ τραγούδι τῶν ἰθαγενῶν τῆς ζούγκλας.

Ἡ Ζολὰν ἀφήνει σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸν Μπουτάτα καὶ τοὺς δύο Καννίβαλους καὶ προχωρεῖ μονάχη στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Σταματᾷ μπροστὰ στὸ σύντροφό της καὶ τὸν ρωτᾷ, μ' ἀναφυλλητά, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια της τρέχουν θολὰ δάκρυα πόνου.

— Εἶναι ἀλήθεια, Ταμπόρ, πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά;

Ὁ μικρὸς Ταρζὰν πετιέται ὀρθίος καὶ τῆς φωνάζει μὲ ἄγριο θυμὸ καὶ μῖσος:

— Ναί... Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ μπροστὰ μου!...

Καὶ δίνοντας στὴ Ζολὰν μιὰ βάναιση σπρωξιὰ, τὴν κάνει νὰ σωριαστῇ κάτω, σὲ πέντε βήματα ἀπόστασι.

Ὁ Μπούχ καὶ ὁ Ντάρ, ποῦ βλέπουν τὸν Ταμπόρ νὰ φέρεται ἔτσι στὴ βασίλισσά τους θυμώνουν ἀφάνταστα. Καί, τραβῶντας τ' ἀστραφτερὰ μαχαίρια τους χύνονται νὰ τὸν κομματίσουν.

Ἡ Ζολὰν βλέποντας τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποῦ ἀπειλεῖ τὸν ἀγαπημένο της, πετιέται ἀμέσως ὀρθία καὶ μ' ἓνα-δυὸ πηδήματα φτάνει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν Ταμπόρ γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν μανισμένων ἀνθρώπων.

Μὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, ἢ δέχονται προστασίες... Μὲ μιὰ δυνατὴ πάλι σπρωξιὰ παραμερίζει τὸ λευκὸ κορίτσι καί, σφίγγοντας μὲ λύσσα τὸ φοβερὸ ρόπαλό του, ἐτοιμάζεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς γιγαντώσωμους μαύρους ἀντιπάλους.

Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἡ κακιά Ζαχὰλ τραβάει τὸ μαχαίρι τῆς ποὺ βρίσκεται πεσμένον κάτω.

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ ἄς ἑυρίσουμε τὰ μάτια μας πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται οἱ δυὸ Καννίβαλοι καὶ ὁ Ταμπόρ. Πρῶτος ὁ Μπούχ φτάνει κοντὰ στὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας καὶ σηκώνει τὸ μαχαίρι του νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ στήθος. Δὲν προφταίνει ὅμως. Μιὰ τρομακτικὴ γροθιά τοῦ Ταμπόρ τὸν ἀνατρέπει καὶ σωριάζεται κάτω ἀνάσκελα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν πιάνει στὰ χέρια του ποτὲ οὔτε πιστόλια, οὔτε μαχαίρια. Ἐνα ρόπαλο μονάχα κρατᾷ καὶ αὐτὸ τὸ μεταχειρίζεται μονάχα σὰν τοῦ ἐπιτεθῇ κανένα θηρίο, ἢ πολλοὶ μαζί ἄγριοι ἰθαγενεῖς. Ἔτσι καὶ τώρα, ἀφοῦ οἱ ἀράπηδες πέφτουν ἐπάνω του ἕνας - ἕνας, μεταθέτει στὸ ἀριστερὸ του χέρι τὸ ρόπαλο καὶ τοὺς ἀντιμετωπίζει μονάχα μὲ τὴ γροθιά του ποὺ εἶναι σωστὸς κεραυνός!

Νὰ ὅμως ποὺ ὁ Μπούχ σηκώνεται τώρα καὶ μαζί μὲ τὸν Ντάρ χύνονται ταυτόχρονα

νὰ καρφώσουν τὰ μαχαίρια τοὺς στὴν καρδιά του.

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή αὐτοὺς, καὶ ἄς ξαναγυρίσουμε τὰ μάτια μας στὴν ἄγρια Ζαχὰλ ποὺ ἔχει πέσει μανιασμένη πάνω στὸ λευκὸ κορίτσι καὶ ζητάει νὰ τὸ κοιμησιάσῃ μὲ τὸ μαχαίρι τῆς.

Μὰ καὶ ἡ Ζολάν, ὅσο μικρὴ καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ δειλιάζουν εὐκολὰ μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Ἀρπάζει τὸ ὀπλισμένον χέρι τῆς ὁμορφῆς ἀραπίνας καὶ τῆς τὸ κρατᾷ σὲ ἀπόστασι ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴ χτυπήσῃ. Ὑστερα μὲ τὸ ἄλλο ἐλεύθερο χέρι τῆς τὴ χτυπάει στὸ πρόσωπο, κάνοντας τὰ ρουθούνια τῆς νὰ τρέχουν αἷμα σὰν βρῦσες! Ταυτόχρονα τῆς τραβάει μὲ λύσσα καὶ τῆς ξερριζώνει, σὲ ματωμένες τούφες, τὰ σγουρὰ κατὰμαυρα μαλλιά τῆς. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ φονικὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Ζαχὰλ καὶ ἡ Ζολάν, ποὺ προφταίνει καὶ τὸ ἀρπάζει, πετιέται ὀρθία:

— Φύγε, τῆς φωνάζει δυνατὰ καὶ ἄγρια τὸ λευκὸ κορίτσι. Φύγε γιατί δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω!

Ἡ ἄγρια ἀραπίνα τρίζει ἀπαίσια τὰ κάπαισπρα δόντια τῆς καὶ ὑποχωρεῖ φοβισμένη μπροστὰ στὸ ἴδιο τὸ μαχαίρι τῆς...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Ντάρ καὶ ὁ Μπούχ κατεβάζουν μὲ λύσσα τὰ μαχαίρια τοὺς πάνω ἀπὸ τὰ πλατεῖα στήθη

τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας...
 Ὅμως ὁ Ταμπὸρ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα γονατίζει μπροστὰ τους καὶ σπρώχνει ἀπὸ τοῖμα τὰ πόδια τους πρὸς τὰ πίσω. Οἱ δυὸ γιγαντώσωμοι μαῦροι πέφτουν ἀμέσως μπροστὰ καὶ τὰ μαχαίρια ποὺ κρατοῦσαν γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν Ταμπὸρ χώνονται βαθειὰ στὰ στήθεια τους καὶ μένουν νεκροί...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τοὺς παρατάει ἀμέσως καὶ σὰ νὰ μὴν ἔχη συναίσθησι τί κάνει, ὀρμάει μὲ τὸ ρόπαλό του νὰ χτυπήσῃ τὴν Ζολάν. Πηροφταίνει ὅμως ὁ Μπουτάτα τὴν ἀρπάζει στὶς χεροῦκλες του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, σώζοντας καὶ αὐτὴν καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸν μανιασμένον Ταμπὸρ. Ἔτσι ξαναγυρίζουν στὸ χορταρένιο παλάτι τους.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΤΕ τὸ ἄμοιρο λευκὸ κορίτσι πέφτει σὲ μεγάλη στεναχώρια καὶ μαράζι. Τὶς ἡμέρες κάθετα σιωπηλὴ καὶ λυπημένη στὸ θρόνο τῆς καὶ τὶς νύχτες κλαίει ξάγρυπνη τὸ χαμένο σύντροφό της. Οὔτε φαγητὸ οὔτε νερὸ βάζει ποτὲ στὸ στόμα της. Καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα λυώνει σὰν ἀναιμμένη λαμπάδα.

Ὁ Μάγος καὶ Ἱερέας τῆς φυλῆς τὴν ἔχει συμπαθήσει πολὺ καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ συνεφέρῃ καὶ νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τὸν ἀργὸ αὐτὸ

θάνατο ποὺ ἀπειλεῖ νὰ θερίσῃ τὰ λουλουδένια νειῶτά της.

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ὁ πόθος τῆς Ζολάν εἶναι βαρὺς καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ. Τὰ θαυματουργὰ βότανα τῆς ἰησμονιάς ποὺ τῆς δίνει, δὲν φέρνουν στὸ λευκὸ κορίτσι κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ καημὸς της εἶναι πιὸ μεγάλος ἀπὸ αὐτά.

Ὡσπου κάποια νύχτα ποὺ ἡ ἄμοιρη Ζολάν νοιώθει πὼς θὰ ξεψυχήσῃ, καλεῖ τὸν καλὸ Μάγο στὸ παλάτι καὶ τοῦ ἐξομολογεῖται τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ λευκὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας... Ὡρες ἀπειλείωτες μιλάει κι' ἐκεῖνος τὴν ἀκούει ἀμίλητος καὶ μὲ προσοχή. Τέλος ὁ ἀνθρωποφάγος Ἱερέας τὴν κυττάζει στὰ μάτια καὶ τῆς ἰλέει βαθειὰ συλλογισμένος:

— Τώρα καταλαβαίνω πὼς ἔχεις δίκιο, κόρη μου, νὰ θέλῃς νὰ πεθάνῃς... Ἡ ἀγάπη χορταίνει τὴν καρδιά, ὅπως τὸ κρέας τὸ στομάχι. Χωρὶς τροφή πεθαίνει τὸ σῶμα μας... Χωρὶς ἀγάπη πεθαίνει ἡ καρδιά μας.

Καὶ συνεχίζει χαμογελῶντας αἰνιγματικά:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι ὅμως. Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς Φωτιᾶς μπορεῖ νὰ σὲ λυπηθῇ καὶ νὰ σὲ βοηθήσῃ... Ἐγὼ θὰ πιάω, ἀμέσως τώρα, νὰ προσευχηθῶ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ξαναχορτάσῃ ἀπὸ ἀγάπη τὴν πεινασμένη σου καρδιά...

Καὶ ὁ Μάγος φεύγει ἀπὸ τὸ χορταρένιο παλάτι ἀργά.

Μὰ δὲν πηγαίνει νὰ προσευ-
χηθῇ ἰστὸ Θεὸ τῆς Φωτιάς...
Γυρίζει μόνο ἕνα-ἕνα τὰ καλύ-
βια καὶ μιλάει σιγὰ καὶ μυ-
στικὰ στοὺς ἄγριους πολεμι-
στὲς τῆς φυλῆς του.

.....
Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ
μιὰ μεγάλη ὄρδὴ μαύρων
Καννιβάλων κάνει ἐπίθεσι
στὴ σπηλιά που μένουν ὁ
Ταμπὸρ καὶ ἡ ἀγαπημένη
του μαύρη συντρόφισσα Ζα-
χάιλ. Τοὺς βρίσκουν νὰ κοι-
μαῖνται καί, δένοντάς τους
χειροπόδαρα, τοὺς ὀδηγοῦν
στὸν καταυλισμό τους.

Η ΖΟΛΑΝ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ — που δὲν
ἔχει ιδέα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ
κάθεται καὶ σήμερα τὸ
πρωῒ στὸν πρωτόγονο θρόνο
του, μελαγχολικὸ καὶ δακρυ-
σμένο ὅπως πάντα.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούει ἄγρι-
ους ἀλλοπαγμούς καὶ ἀνθρώπι-
νο ποδοβολητὸ ποὺ πλησιάζει.
Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ
βουρκωμένα μάτια της ἀνοί-
γουν διάπλατα ἀπὸ χαρούμε-
νὴ ἔκπληξι. Βλέπει τοὺς ἄ-
γριους ὑπηκόους της μὲ τὰ
καταιματωμένα πρόσωπα νὰ
φέρνουν δεμένους τὸν Ταμπὸρ
καὶ τὴ Ζαχάιλ. Ταυτόχρονα ἄλ-
λοι Καννίβαλοι φέρνουν καὶ
σωριάζουν μπροστὰ ἰστὸ θρό-
νο τῆς ξύλα καὶ τοὺς βάζουν
γρήγορα φωτιά.

Ὁ Μάγος - Ἱερέας ὅ-
ταν βλέπῃ πὼς οἱ φλόγες ἔ-
χουν φουντώσει καλὰ, πλησι-
άζει στὸ θρόνο τῆς λευκῆς βα-

σίλισσας, γονατίζει μὲ σεβα-
σμὸ καὶ τὴ ρωτᾷ ἂν θέλῃ νὰ
ρίξουν καὶ νὰ κάψουν στὴ φω-
τιά τοὺς δύο αἰχμαλώτους.

Ἡ Ζολὰν ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπο-
κριθῇ, ἀνασηκώνεται στὸ θρό-
νο καὶ ρωτᾷ τὸν ἄλλοτε τό-
σο ἀγαπημένο σύντροφό της:

— Εἶμαι βασίλισσα, Τα-
μπὸρ, καὶ μπορῶ νὰ σοῦ χα-
ρίσω τὴ ζωή! Μ' ἕναν ὄρο ὁ-
μως: πὼς θὰ φύγουμε ἀμέ-
σως μὲ τὸ Μπουτάτα καὶ θὰ
ξαναγυρίσουμε στὴν κρυφὴ
σπηλιά μας. Εἶσαι σύμφωνος;

Ὁ μικρὸς Ταρζὰν τὴν ἀκού-
ει καὶ καγχάζει εἰρωνικά:

— Χά, χά, χά!... Ἐσὺ βα-
σίλισσα;! Χά, χά, χά!...

Ὁ Μπουτάτα ποὺ κάθεται
στὸν πλαῖνὸ θρόνο, παραξηγιέ-
ται καὶ τοῦ φωνάζει σοβαρά:

— Μάλιστα, κύριε... Ἀφέν-
της βασίλισσα εἶναι τὸ κορί-
τσι! Κι' ἐγὼ ἀφέντης ἀντιβα-
σιλέας! Μπά, σὲ καλὸ σου!

Ὁ Ταμπὸρ δὲν τοῦ δίνει
καμμιά σημασία. Μόνο κυττά-
ζει μὲ περιφρόνησι τὴ Ζολὰν
καὶ ἀπαντᾷ ἀγέρωχα στὴν
ἐρώτησί της:

— Δὲν θέλω οὔτε νὰ μὲ λυ-
πηθῇς, οὔτε νὰ μοῦ χαρίσης
τὴ ζωή, ψευτοβασίλισσα τῶν
ἀνθρωποφάγων!... Προτιμᾷω
χίλιες φορές νὰ καὼ ζωντα-
νὸς στὶς φλόγες, παρὰ νὰ χω-
ρίσω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου
συντρόφισσα τὴ Ζαχάιλ... Κᾶ-
ψε με λοιπὸν γρήγορα γιὰ νὰ
μὴ σὲ βλέπω ἰστὰ μάτια μου!

Ἡ λευκὴ κόρη ἀκούγοντας
τὰ προσβλητικὰ λόγια του,
σφίγγει ἄθελα στὴν ἀγκυλιά
τῆς τόσο δυνατὰ τὴ Φίφη,

που βγάζει ένα πονεμένο γαύγισμα. Κι' άμέσως με τὰ μάτια θολὰ από τὸ θυμὸ καὶ φωνὴ ἄγρια, διατάζει τοὺς Καννίβαλους:

— Κάψτε τον!... Ρίχτε τους άμέσως στὴ φωτιά!...

Οἱ μαῦροι έτοιμάζονται νὰ εκτελέσουν τὴ διαταγή, ὅταν ξανακοῦνε πιὸ ἄγρια τώρα καὶ πιὸ μανιασμένη τὴ φωνή της:

— "Οχι... Μὴν τοὺς κάψετε!... Μὴν τοὺς ρίξετε στὴ φωτιά!...

ἘΟ Μπουτάτα γυρίζει καὶ τὴν κυττάζει μ' ἀπορία:

— Τίς «κουμπάρες» θὰ παίζουμε τώρα; Μπά, σὲ καλό σου!...

ἘΗ Ζολάν οὔτε τὸν ἀκούει καθόλου. Γυρίζει μόνο στὸν παλιὸ σύντροφό της καὶ τοῦ λέει:

— Ζήσε εὐτυχισμένος, Ταμπόρ, με τὴ νέα συντροφισσά σου!... Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά χωρὶς ἔσένα!

Καὶ κάνοντας ἕνα ξαφνικὸ πήδημα ἀπὸ τὸ θρόνο ποὺ στέκεται ὀρθία, πέφτει πάνω στὶς λαίμαργες φλόγες τῆς φωτιάς ποὺ καίει μπροστά της.

ἘΟ Ταμπόρ ποὺ τὴ βλέπει καίγεται με ἄγρια χαρά:

— Καλύτερα!... Νὰ γλυτώσω πιά ἀπὸ σένα! Χά, χά, χά!

ἘΟ Μπουτάτα ὅμως κάνει άμέσως κάτι ἀφάνταστα ἥρωικό: Μ' ἕνα πήδημα κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ θρόνο του βουτάει μέσα στὶς φλόγες, ἀρπάζει

τὴ Ζολάν καὶ τὴ βγάζει ἔξω με τσουρουφλισμένα μονάχα τὰ χρυσὰ μαλλιά της. Τὴν ξανακαθίζει άμέσως μισολιπόθυ μὴ στὸ θρόνο της, ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς στὸ δικό του καὶ μαλλώνει αὐστηρὰ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας:

— Γιὰ πρόσεξε καλά, ἀφέντη Ταμπόρ!... Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶμαι ἀντιβασιλέας καὶ ἂν θέλω διατάζω τὸ μάγειρό μου νὰ σὲ φτιάξη φρικασέ!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΑΜ - ΤΑΜ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή ὁ καλὸς Μάγος τῶν Καννιβάλων πλησιάζει τὴ Ζολάν καὶ τῆς λέει σιγά:

— Μὴ πιστεύεις, βασίλισσα, τὰ λόγια τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ... Ἐν θέλης ν' ἀκούσης ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, διάταξέ τον νὰ πιῇ αὐτὸ τὸ πράσινο νερό.

Τὸ κορίτσι παίρνει τὴν κούπα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὴν δίνει στοὺς Καννίβαλους, διατάζοντάς τους:

— Δώστε τὸ στὸ λευκὸ νὰ τὸ πιῇ... Κι' ἂν δὲν θέλῃ, ἀνοίχτε του τὸ στόμα καὶ ἄδει ὥστε τὸ μέσα...

ἘΟ Ταμπόρ νομίζοντας πὼς εἶναι δηλητήριο, ἀρπάζει πρόθυμα τὴν κούπα καὶ τὴ φέρνει στὰ χεῖλη του, φωνάζοντας μ' ἀφάνταστο μῖσος στὴ Ζολάν:

— Μὲ χαρὰ θὰ πιῶ τὸ φαρμάκι ποὺ μοῦ δίνεις, Ζολάν!... ἘΟ θάνατος θὰ εἶναι

για μένα μεγάλη ευτυχία, γιατί θα πάψω πια να σε βλέπω μπροστά μου.

Καὶ σηκώνοντας τὴ μισθὴ καρύδα πίνει μονορούφι ὅλο τὸ πράσινο ὑγρό.

Καὶ νά: για λίγες στιγμές μένει ἀκίνητος σὰν κάποια μεγάλη ἀλλαγὴ νὰ γίνεται μέσα του... Ὑστερα σὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ βαθὺ λήθαργο, ψιθυρίζει:

— Ζολάν!... Καλή μου συντρόφισσα!... Μονάχα ἐσέ νσ ἀγαπάω καὶ μαζί σου θέλω νὰ ζήσω πάντα!...

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ Ζολάν πηδάει ἀπὸ τὸ θρόνο της καὶ τὸν ἀγκαλιάζει κλαίγοντας, ἐνῶ ὁ Μάγος προσπαθεῖ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ:

— Ἡ Ζαχάλ εἶχε ποτίσει τὸν Ταμπὸρ μὲ τὸ φίλτρο τοῦ χωρισμοῦ ποὺ πῆγε καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ μάγο Ζοχράν. Μ' αὐτὸ τὸ φίλτρο τὸν εἶχε κάνει νὰ μισήσῃ θανάσιμα ἐσένα καὶ ν' ἀγαπήσῃ τρελλὰ ἐκείνην.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας ἐλευθερώνει τὸν Ταμπὸρ καὶ λέει στὴ Ζαχάλ:

— Νά... Ἀνέβα στὸ θρόνο τοῦ πατέρα σου! Παραιτοῦμαι καὶ στὸν χαρίζω... Ἐμένα μοῦ φτάνει ὁ θρόνος ποὺ ἔχω στὴν καρδιά τοῦ ἀγαπημένου μου Ταμπόρ!

Ξαφνικὰ ὅλοι σταματοῦν καὶ ἀφουγκράζονται... Μακρινὲς ἄγριες φωνὲς καὶ ἤχοι Τάμ - Τάμ ἀκούγονται.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι, ὁ Μάγος τους καὶ ἡ Ζαχάλ ἀκόμα καταλαβαίνουν τί πρόκειται νὰ συμβῇ καὶ φεύγουν τρέχοντας νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἐπιδρομεῖς. Μονάχα ὁ Ταμπόρ ἡ Ζολάν, ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Φίφη ἔχουν μαρμαρώσει στὶς θέσεις τους καὶ κυττάζουν χαμένα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγεται τὸ Τάμ - Τάμ...

Σὲ λίγες στιγμές ἀμέτρητοι ἄγριοι ἰθαγενεῖς, φτάνουν ἀλαλάζοντας καὶ ἀοχίζουν νὰ λεηλατοῦν καὶ νὰ βάζουν φωτιά στὰ χορταρένια καλύβια τοῦ χωριοῦ.

Πίσω, καθισμένη σ' ἓνα θρόνο ποὺ τὸν σηκώνουν ὀκτὼ γιγαντόσωμοι ἀράπηδες ἀκολουθεῖ μιὰ ὁμορφὴ νέα βασίλισσα. Κρατάει στὰ γόνατά της ἓνα Τάμ - Τάμ ποὺ τὸ χτυπάει παρὰ ξένα.

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς καταφέρονουν ν' ἀρπάξουν μόνο τὴ Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα. Ὁ Ταμπόρ τοὺς ξεφεύγει τρέχοντας καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ἡ ἄμοιρη Ζολάν κλαίει καὶ χτυπιέται, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μπά, σὲ καλὸ μας!*. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὴ γλυτώνουμε, ἀφέντη κορίτσι!... Πέσαμε στὰ χέρια τῆς βασίλισσας τοῦ Τάμ - Τάμ!

ΤΕΛΟΣ

* Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΝΙΚΟΣ Β. ΒΟΥΡΤΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 5 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Τὸ ἐρχόμενο Σάββατο κυκλοφορεῖ τὸ 6ο τεύχος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ μετὸν τίτλο:

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΑΜ-ΤΑΜ

ΕΙΝΑΙ ἡ πιὸ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει μέχρι σήμερα.

ΕΧΕΙ πρωτοφανή ζωντάνια καὶ εἶναι ἄφθαστη σὲ ὑπόθεσι, πλοκή, δράσι, μυστήριον καὶ ἀγωνία.

'Υπεράνθρωπα κατορθώματα τοῦ θρυλικοῦ Ταμπόρ. — Μπουτάτα: ὁ «μαῦρος 'Ηρακλῆς» κι' ὁ «μαῦρος Παλιάτσος» τῆς Ζούγκλας. — Ζολάν, τὸ κορίτσι μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλάζια μάτια. — Τρομακτικὲς συγκρούσεις 'Αγρίων, Θηρίων καὶ Τεράτων. — Μυστηριώδη δράματα καὶ ἀνατριχιαστικὲς τραγωδίαι. — 'Η παρθένα κι' ἀνεξερεύνητη Ζούγκλα σ' ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς.

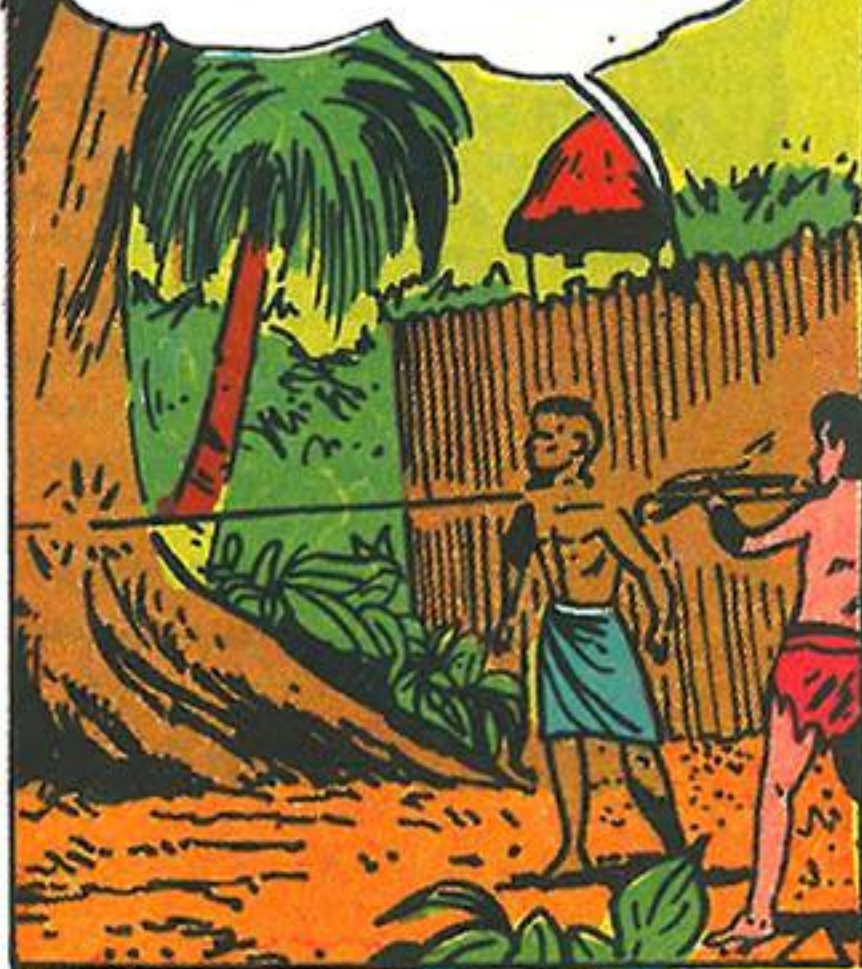
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΑΜ-ΤΑΜ

εἶναι τὸ Τεύχος - Θαῦμα !

ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ ΔΕΝ ΤΟ ΣΚΕΦΤΗ-
ΚΑ ΔΙΟΛΟΥ. ΙΣΟΣ ΟΜΩΣ
ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟ ΡΙΞΟ-
ΜΕ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΤΟΥΦΕΚΙ...

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ ΝΤΟΜΠΥ.
ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΣΦΑΙΡΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΟΤΕΥΟΥΜΕ ΑΓΡΙΟ-
ΧΟΙΡΟ. ΚΥΤΤΑΞΕ ΤΟ ΤΟΞΟ
ΜΟΥ ΝΑ ΔΗΞ.

ΑΙΙΙ! ΧΩΘΗΚΕ ΤΟ ΜΙΣΟ ΣΤΟ ΔΕΝ-
ΤΡΟ! ΣΙΓΟΥΡΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΙΔΕ-
ΡΕΝΙΟ ΒΕΛΟΣ ΘΑ ΣΚΟΤΕΥΗ
ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΥΣ.

ΚΥΤΤΑΞΕ ΜΠΟΥ ΑΝ ΒΑΛΩ ΕΔΩ
ΤΗ ΣΦΑΙΡΑ ΜΕ ΕΝΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ
ΒΕΛΟΣ ΑΠΟ ΠΙΣΩ ΚΑΙ... ΜΠΟΥΜ.

-ΧΜ...ΝΑΙ...